Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

207

Editura RO-EMAUS București 2013

92 + Noul Ierusalim

martie – aprilie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

Nimic nu trebuie să primească cel ce se dăruieşte, decât pe Dumnezeu, pe Care trebuie să-L merite îndeajuns în toată clipa. Când altceva aşteaptă iubirea şi dăruirea ei, omul nu va rămâne pentru Domnul şi cu Domnul, ci va scoate sabia şi îşi va cere cu camătă ceea ce a dat iubirea sa.

pagina 7

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica izgonirii lui Adam din rai

Pace multă, pace şi putere din cer pentru cărarea coborârii Mele cuvânt pe pământ! Îmi găsesc străjerii la veghe, Îmi găsesc cărarea sub voia Mea şi Mi-i întăresc Eu, Domnul, pe cei ce-Mi sunt cărare.

Eu sunt Cel ce sunt. Chiar dacă pentru mulţi Eu nu sunt, căci sunt ei, Eu sunt Cel ce sunt, şi mai mult nu le spun lor, căci nu le-ar fi de ajuns oricâte le-aş spune, fiindcă cei ce vor să fie ei, acelora nu le ajunge nici un fel de adevăr adevărat, căci duhul doririi de sine este mare când el stăpâneşte în om.

Eu sunt Cel ce sunt. Le este de ajuns acest adevăr celor ce Mă văd şi Mă cunosc pe Mine Domn şi Dumnezeu al lor. O, să ţină de saţ sufletului şi credinţei tale în Mine şi în adevărul Meu de peste tine şi în lucrarea Mea cu tine, măi poporul Meu. Te hrănesc mereu, mereu cu mult cuvânt, ca să te am hrănit şi îngrijit mult, că scump este Mie cel ce crede în Mine fără nici o greutate pentru credinţă şi fără prea multă dovadă a atotputerniciei Mele, căci credinţa este darul Meu dat omului cel cu inima curată, la care trage Dumnezeu, şi care cu mult

uşor trage ea la Mine, căci este curată, şi vede bine curăţenia omului şi vede mult şi întreg, şi ştie să aleagă.

Iată, este scris peste neamul creştinesc de pe pământ în ziua aceasta zi de lăsat de sec de mâncări grase şi gustoase şi dorite de trup. Acum şapte zile se zice că a lăsat sec omul creştin de mâncatul de carne, iar azi se zice că ar lăsa sec de mâncatul de brânză şi de ouă până la praznicul Învierii Mele, dar se zice doar, căci cine să-l înveţe pe om adevăratul post, adevărata viaţă aşezată de sfinţii şi de părinţii cei hrăniţi cu Duhul Meu, de au lăsat ei pe pământ ordine cerească şi mântuitoare şi scrisă ca să fie ea cunoscută şi iubită apoi de cei ce se mândresc că sunt creştini, că sunt botezaţi în Hristos şi îmbrăcaţi întru El? O, e greu aceasta pentru omul cel botezat cu numele Meu peste el. Este tras omul spre toate ale lumii şi este ispitit de ele la orice pas şi ceas, iar celor ce pierd darul credinţei din pricina neascultării de Dumnezeu, acelora nu le mai trebuie mult ca să-şi risipească toată statura cea creştinească şi să primească peste ea plata neascultării, plata necredinţei lor.

O, popor al cuvântului Meu, tu nu mai ai zi de lăsat de sec de carne, de brânză şi de ouă, căci tu ai ascultat de Mine şi ţi-ai călugărit hrana şi haina şi gusturile şi trupul tot şi te-ai dat Mie casă şi împărăţie. Ai însă şi tu legare pentru untdelemn în vremea acestei vremi de post. O, bucură-te şi te veseleşte din toată inima şi cugetul şi sufletul tău, şi să fii aşa în tot acest timp şi să ştii cui dai bucuria şi veselia ta, căci Mie trebuie să Mi le închini, şi să încununezi cu ele dragostea ta de Dumnezeu, alegerea ta de partea Mea, măi poporul Meu. De aceea te rog, ai grijă de cuvinte, ai grijă de purtare sfântă, ai grijă, fiule, de dragoste pentru acestea, că începe acum o vreme sfântă foarte, şi trebuie bine împletită cu pacea a toate câte tu vei lucra şi vei aduce Mie. Te îndemn să fii harnic cu sufletul, dar şi cu trupul, căci trupul le poartă pe toate şi are nevoie de răscumpărare, iar pentru această răscumpărare trebuie trudă multă, nu puţină, ci multă lucrare trebuie.

O, fiilor, să nu vă văitaţi pentru trup, să nu-i căutaţi în voie, că este nevoie de mare nevoinţă cu trupul, fiindcă trupul l-a scos pe om din rai, din casa pe care i-am făcut-o Eu omului încă de la întemeierea lumii, de l-am aşezat în fericirea ei şi i-am dat să împlinească în ea legea fericirii, legea raiului, de care omul trebuia fără de cârtire să asculte, dar n-a ascultat omul, şi greu se mai plăteşte neascultarea de Dumnezeu, măi poporul Meu. Această teamă a căderii din ascultarea de Dumnezeu, să vă fie ca o trezie veşnică, o, fiilor, că iată, omul n-a stat treaz pentru ea şi şi-a pierdut-o, fiilor. O, să nu se ia omul unul după altul pentru neascultare de Dumnezeu, că iată ce s-a întâmplat în rai dacă s-au luat unul după altul pentru neascultare cei doi!

Pomenim în duminica aceasta izgonirea lui Adam din rai, aşezată ca pildă de înţelepciune sfântă peste neamul creştinesc la începutul vremii de post de cincizeci de zile în întâmpi-

narea praznicului Învierii Mele dintre cei morţi. O, ce pildă plină de durerea zilei aceleia când omul a căzut din rai! Cel ce nu se pune în pielea celui căzut atunci din rai, unul ca acesta nu se recunoaşte în acela şi nu se va trezi din somnul sufletului său şi va rămâne dormind în nepăsare, fugind de Dumnezeu, aşa cum a dat Adam să fugă după ce a adormit adânc faţă de neascultarea lui de Făcătorul lui.

Hai să punem masă de înţelepciune şi să stăm la ea în ziua aceasta sfântă şi să luăm putere sfântă pentru ascultare de Dumnezeu Făcătorul. Voi, cei ce-Mi sunteţi aproape popor al cuvântului Meu, pe care Eu Mă sprijin cu lucrările Mele cele de azi pe pământ, şi voi, cei ce primiţi cuvântul vieţii prin împărţire de aici ca să-l faceţi şi voi faptă peste voi, o, hai să prânzim şi să prindem putere sfântă din cer, căci Dumnezeu este în cer şi vine pe pământ cu cerul, cu toţi cei din cer, căci vai pământului şi locuitorilor de pe el dacă n-ar fi Domnul cu ei pe pământ!

O, apropiaţi-vă şi ascultaţi. După ce Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea Sa, i-am dat lui lucrare, i-am dat să asculte de Dumnezeu şi să lucreze şi să păzească aşa raiul, care i-a fost dat de casă a sa, cu Domnul împreună în ea şi nu altfel. O, n-a voit aşa omul. S-a văzut împuternicit de Mine peste cele date lui în îngrijire şi s-a vrut stăpân deplin şi a dat să Mă gonească pe Mine afară şi să rămână el. Odată cu dorul lui de stăpânire s-a trezit acest rău în cele ale facerii prin cuvânt şi au ascultat ele de om, aşa cum duhul cel rău născut în om a intrat în şarpe şi a slujit şarpele gândului omului şi l-a slăvit pe om, şi a părăsit facerea Mea ascultarea de Mine şi a ascultat de om, şi s-a făcut în rai neascultare de Dumnezeu şi a început apoi frica cea pentru neascultare şi pentru ascundere şi lupta cea împotriva Celui de Care îi era de-acum frică omului, lupta omului împotriva Mea, ura lui asupra Mea, când el trebuia să aibă în el dragostea Mea, iar când dragostea se schimbă în ură, duhul satanei poate totul pentru desfiinţarea Mea din om. O, a văzut apoi lumea îngerilor păcatul omului asupra Mea, dorul lui de stăpânire peste toate mai mult decât Mine, şi chiar peste Mine stăpânire, şi s-a făcut satană această uneltire a omului, slujită de îngeri, şi de atunci îngerul slujitor omului şi ceata lui ademenesc omul în fel şi chip ca să-l pedepsească, fiindcă au căzut prin el aceşti îngeri, au căzut de lângă Dumnezeu şi-şi văd căderea şi se răzbună pe om, pe viaţa lui cea de veci cu Dumnezeu.

O, popor al venirii Mele la tine, şi voi, cei ce Mă luaţi din acest izvor, care curge de aici spre voi ca să vă hrăniţi cu el, o, fiilor, M-a dat judecăţii, M-a dat în judecată omul în rai, a spus că Eu sunt vinovat pentru neascultarea lui, şi au dat apoi vina unul pe altul cei doi, şi pe şarpe apoi, dar vina era dată pe Cel ce i-a făcut pe ei bărbat şi femeie şi M-au dat judecăţii din unul în altul şi au rămas ei apoi unul pentru altul, dar nu şi pentru rai. O, dacă s-ar fi pocăit cu fruntea în jos de neascultarea lor, ce bine le-ar fi fost lor, ce bine şi Mie şi lor şi îngerilor căzuţi la gândul înălţat în ei deasupra puterii şi scaunului Meu de slavă peste cer şi pământ!

O, în ziua aceasta îndemn Eu, Domnul, cu părintească milă pe toţi cei care ridică duh şi cuvânt de judecată asupra lucrului Meu şi a lucrărilor Mele de pe pământ şi a celor ce le poartă pe ele în numele Meu şi le spun lor aşa: orice păcat mai poate avea scăpare spre iertare dacă omul are pocăinţă întreagă pentru el şi nu împărţită, dar păcatul cel care loveşte în Duhul Sfânt, Făcătorul a toate în toată clipa pe pământ şi în cer, e greu de iertat acest păcat, căci este scris hulă acest păcat. Îndoiala în cuvântul Meu cel de ieri şi cel de azi este hulă, nu este mai puţin decât hulă. Nu mai vorbim de cele ce se nasc din această îndoială: cârtirea, nemulţumirea, ura, duhul minciunii, vorbirea de rău, trufia, pedepsirea pentru acestea peste cei urâţi şi bârfiţi şi în fel şi chip dispreţuiţi, acestea toate sunt datul în judecată a celor ce sunt priviţi aşa. O, ce să le spun Eu, Domnul, la cei ce fac acestea peste cei ce-Mi sunt azi purtători de Dumnezeu şi de cuvântul Meu cel de azi? O, ce să le spun Eu lor, decât să-i rog să nu judece aşa cum pe Mine M-a judecat Adam în rai şi M-au dat în judecată din unul în altul cei doi? O, ce să le spun, decât că am spus acum două mii de ani că toţi cei ce judecă au şi fost judecaţi prin aceasta.

O, voi, cei ce daţi să loviţi cu dispreţ şi cu apăsare peste cei ce-Mi poartă lucrarea, după ce voi M-aţi părăsit sub greu, ascultaţi ce vă spun: Nu este voie la creştini să vorbească de rău, să învinuiască, să judece, să clevetească, să dispreţuiască, să se nemulţumească apăsând prin acestea. O, nu este voie cu Dumnezeu să facă omul credincios acestea, iar dacă le face L-a părăsit prea greu pe Dumnezeu şi toată legea dragostei şi toată frica cea pentru plata cea cuvenită acestora. M-a dat judecăţii în rai omul şi a dat să Mă gonească afară şi să rămână el şi poftele lui, însă al Meu este totul, al Domnului este pământul, al Domnului este cerul, ale Domnului sunt toate, şi El este Stăpânul, şi se judecă cu Mine cel ce se ridică la judecată cu lucrările Mele.

Mă doare de la cei ce Mă judecă pentru lucrarea venirii Mele cuvânt peste pământ, judecând ei în fel şi chip peste cei ce-Mi poartă venirea şi pe toate ale ei. O, cât dispreţ, cât duh de judecată, câtă părăsire din partea lor, câtă înjosire asupra celor cu care-Mi duc crucea Mea cea de azi! O, cei ce fac toate acestea celor prea mici ai Mei, prin care Eu merg azi din greu cuvânt peste pământ, aceia Mie Îmi fac toate, şi cu Mine se ridică ei la judecată, şi zi şi noapte plăsmuiesc nemulţumiri şi pretenţii cei ce M-au părăsit după ce au stat cu Mine pe cale, iar acestea aduc apăsare Duhului Meu Cel din cer şi Cel de pe pământ.

Voi sta în faţa durerii, voi sta Eu, şi-Mi voi ocroti aşa lucrarea Mea şi locul Meu de pe pământ şi pe poporul Meu. Voi sta să dea în Mine toţi cei ce dau cu ce apucă să dea, căci ei nu se pocăiesc, nu lasă fruntea jos pentru păcatele lor prin care Mă oropsesc şi Mă înjosesc, şi sub care Eu Mă bag ca să le port şi ca să-Mi ocrotesc mersul şi biruinţa Mea, fiindcă Eu sunt Cel ce sunt, şi sunt plin de putere mare, de care omul dezbrăcat de Dumnezeu nu se teme, aşa cum nu s-au temut cei ce au dat să dea în Mine şi în mersul Meu cel de azi ca să Mi-l oprească, dar au dat în ei şi nu în Mine.

O, nu pot să am bizuinţă pe omul cel nestatornic până la sfârşit. Nu pot pe cale cu cel şovăielnic, şi nu poate calea Mea pe ea cu cei şovăitori şi nepotriviţi pentru ea, căci Adam a fost respins de legea raiului când el a călcat peste ea cu inima din el. Am intrat în jale şi în disperare când am văzut purtarea lui din rai şi M-am dus să-l fac să vadă ce-a făcut, dar numaidecât el s-a ascuns în sine şi unul după altul, crezând că se poate. O, nu, căci Dumnezeu este lumină şi dreptate, dar dacă omul nu s-a pocăit că L-a supărat pe Dumnezeu, s-a smuls singur din braţul Meu şi a căzut pe pământ şi şi-a făcut voia în voie apoi şi a plătit mereu apoi pentru ea, şi a plâns omul şapte mii de ani pentru neascultarea lui, şi plânge omul, chiar dacă el nu-şi înţelege plânsul său.

Să se facă auzit acum glasul cel plin de plâns al omului cel zidit de mâna Mea şi care a căzut din rai după ce Eu l-am zidit pe el. Amin.

— *O, Bunule şi Milosule Stăpân şi Făcător al meu, o, Doamne al meu, m-ai luat la masa Ta de azi ca să spun eu neamului omenesc acest adevăr adevărat. Plânge raiul, de şapte mii de ani şi mai bine plânge, din ziua când eu, omul, am fost înlăturat din el pentru voia mea cea fără Dumnezeu pentru ea, şi plânge omul, Doamne, plânge duhul omului, plânge de atunci şi până azi, şi numai eu, numai eu, Doamne, port şi simt puternic şi nemângâiat acest plâns al omului, căci omul este ameţit ca şi mine în rai când am gândit să Te gonesc pe Tine afară şi să rămân eu stăpân, iar Tu supusul meu. O, nemernicia mea, o, neascultarea mea la aceasta m-a tras. Acum, la sfârşit de timp, mi-ai dat mângâierea şi cuvântul Tău peste mine şi văd cu putere şi cu durere vremea aceasta lungă şi multă, peste care atât de mult a stricat neascultarea mea. O, slavă Ţie şi slavă puterilor cereşti că aţi biruit şi aţi adus salvare celor ce se pocăiesc, Doamne! O, slavă milei Tale dumnezeieşti, Doamne!*

O, să nu postească ai Tăi cu nemulţumire şi cu gândul la mâncare şi cu greu, ci să postească cu duhul iertării frate pentru frate, căci cine nu va ierta fratelui greşalele, nici Tatăl Dumnezeu nu va ierta greşalele lui. O, să nu uite ei să postească senini cu inima şi cu faţa şi cu pântecele, căci făţărnicia care sluţeşte feţe-

le celor ce postesc ca să se arate că postesc, aceasta este plata lor, plată de la lauda de sine şi de la făţărnicia cu care ei se hrănesc. O, numai Tatăl este Cel ce vede şi Care răsplăteşte în ascuns celor ce se înfrânează de la bucate bune şi de la bogăţii, căci omul trebuie în cer să-şi aibă averea sa, nu pe pământ, unde este mâncată de timp şi de furi şi de molii, căci cea din cer nu se strică, fiindcă nu pătrunde în ea răul şi duşmanul, iar omul care-şi adună în cer, îşi are şi inima în cer, căci Tu l-ai învăţat pe om că unde este comoara sa, acolo va fi şi inima sa. O, eu ştiu aceasta, Doamne, căci am pierdut comoara mea în rai când mi-am luat inima din Tine şi mi-am pus-o la femeie şi nu la Tine cum Tu mi-ai zidit-o să tragă ea, şi durerea mea e lungă de şapte mii de ani şi mai bine, şi e grea durerea despărţirii de Dumnezeu, şi n-are cine să-i spună omului în afară de mine durerea despărţirii de Dumnezeu, durerea inimii omului care pentru inima sa se desparte de inima Ta, iar Tu nu-i poţi juca în strună celui ce face aşa cu Tine, căci Tu eşti Cel ce ai făcut cerul şi pământul, şi nu omul este cel ce le-a făcut. Un fir de praf este omul care dă să se lupte cu Tine, precum o slavă a Ta este omul care se luptă să fie numai al Tău în toată mulţumirea sufletului său înaintea Ta, iar eu n-am putut în rai să pot aşa, şi am plătit apoi cu lacrimi fără de mângâiere nedreptatea mea pentru Tine atunci când m-am vândut trufiei cea împotriva Ta.

Voi, cei ce daţi să luptaţi împotriva lui Dumnezeu pentru voi înşivă, o, lăsaţi armele jos, lăsaţi nemulţumirea, lăsaţi trufia cea pentru ea, cârtirea şi grăirea de rău, duhul cel cu dispreţ împărţit peste fraţi, judecata şi toate ale ei, şi luaţi în braţe şi în inimă dorul şi duhul de pocăinţă pentru păcatele voastre, şi nu uitaţi că nu vă vor fi iertate păcatele voastre dacă voi nu veţi ierta din inimă oricui vă greşeşte vouă ceva. Nu uitaţi voi însă, o, nu uitaţi că unui adevărat creştin al lui Hristos nu-i poate greşi nimeni, că nu este nimeni vinovat pentru el, ci numai el când este vină, căci vina este în om, nu este în afara omului, nu, niciodată. Vă spun această durere eu, căci eu am suferit în rai această înşelare şi am crezut că este în Dumnezeu greşeala sau că este de la unul la altul între noi, cei doi, bărbat şi femeie, dar n-a fost aşa, ci în mine a fost greşeala toată, şi a căzut ea apoi pe tot neamul omenesc, şi mă căiesc acum înaintea Domnului şi plâng cu bucuria mângâiată, că a venit Domnul pe pământ cu venirea Sa cuvânt de pregătire a neamului omenesc pentru ziua judecăţii făpturii, şi că eu, Adam, omul cel zidit de Dumnezeu, am, prin venirea Sa la poporul Său de azi în neamul român, am iertarea promisă şi îngăduinţa să grăiesc omului ieşit din mine din unul în altul că Domnul este Cel Atotputernic şi singur Stăpân în cer şi pe pământ pe vecii, iar omul este dator lui Dumnezeu cu viaţa lui, cu ascultarea şi cu iubirea cea pentru acestea, ca să se arate faţa raiului pe pământ şi ca să se odihnească apoi de aşteptare toată făptura, toată zidirea lui Dumnezeu, de la început şi până la sfârşit şi până la slava care nu va mai sfârşi, ci pe vecii va fi, iar peste ea, Domnul Împărat, El şi tot neamul Lui cel ascultător şi iertat prin pocăinţă mare şi ridicat prin puterea ei la rang de fii şi moştenitori ai raiului, grădina mea cea de la început, spre care eu privesc şi plâng, căci locul din care Domnul a făcut trupul meu din pământ este pus sub apăsare, sub durere de la cei ce, ca şi mine în rai atunci, se ascund de Dumnezeu şi nu caută cu duhul pocăinţei, ci cu duhul judecăţii şi al apăsării din părţi şi al dispreţului peste cei rămaşi, dar Domnul este Stăpânul facerii Lui, şi nădejdea este El şi toată lucrarea Lui cea de la început şi până azi pentru salvarea omului păcătos.

O, vino, Doamne, vino cu sfinţii şi Te sălăşluieşte în toţi oamenii şi curăţeşte-i pe ei de toată întinarea şi mântuieşte-i, Doamne, pe ei pe toţi apoi! Amin.

— O, aceasta voiesc Eu, Domnul, şi am ascultat cu duioşie cuvântul celui zidit de mâna Mea din pământ. O, aceasta să voiţi şi voi, toţi cei care auziţi glasul Meu şi vă hrăniţi din gura Mea, dacă veţi putea să Mă lăsaţi să vă fiu Stăpân. Amin.

Binecuvântare aşez Eu, Domnul, peste

cei ce încep vremea postului de bucate după puterea iubirii şi a credinţei lor, dar să ia toţi aminte că dacă nu vor fi blânzi şi smeriţi cu inima şi cu tot cuvântul gurii apoi, nu vor posti după adevăr, căci din prisosul inimii grăieşte gura, şi nu altfel, şi aşa se vede ce are ea, ce comoară este în ea şi unde are ea strânsura sa.

Binecuvântare aşez peste tine, poporul Meu de la izvor, şi peste cei din cetăţile hrănite cu Duhul Meu de aici.

Binecuvintez aparte pe cei ce suferă cu Mine loviturile date Duhului Meu şi duhului lor, că e greu şi dureros de purtat defăimarea acum de la cei ce odinioară mergeau pe cale crezând şi mulţumind aşa pentru iertarea Mea de peste ei. Binecuvintez mereu coborârea cuvântului Meu şi locul Meu de coborâre, în care aceştia se lovesc, ca şi mulţi alţii care nu ştiu ce înseamnă acest nou aşezământ, aşezat de cuvântul Meu pe pământ.

O, fiţi mulţumitori, fiilor primitori de Dumnezeu. Fiţi rugători Tatălui, Care vă dăruieşte pe Fiul şi pe Duhul Sfânt. Cereţi Lui în numele Meu ocrotirea toată şi ajutorarea în toate, şi fiţi cuminţi, o, fiţi cuminţi, căci cu furtunile grăiesc Eu, nu voi, fiindcă în Mine, nu în voi lovesc ele când ies să bată. Eu, Domnul, întotdeauna Mi-am ocrotit poporul şi lucrarea şi am stat în faţa a toată încercarea, şi aşa voi sta până la sfârşit. Să nu se plângă nimeni înaintea Mea. Cine este omul ca să se plângă? Omul trebuie să se pocăiască mereu, nu să se nemulţumească înaintea Mea. Eu sunt Domnul şi trag din greu cu voi la carul venirii Mele pe pământ cuvânt ca să înnoiesc lumea şi toată facerea. Cei necredincioşi gândesc şi socotesc ca oamenii, căci ei nu iubesc ca Dumnezeu şi iubesc ca oamenii şi de aceea n-au pace.

Voi, puteri cereşti şi toate oştirile de sus, ocrotiţi lucrarea Mea şi venirea Mea şi pe poporul cuvântului Meu şi pacea coborârii Mele. Aceasta poruncesc Eu, Domnul, vouă. Amin.

Ia aminte, cerule, când Domnul grăieşte! Ascultă, pământule, cuvântul gurii Mele! Cei ce se răzvrătesc înaintea Mea din pricina păcatelor lor nu sunt copiii Mei, aşa este scris.

Iar Eu, Domnul, voi paşte pe poporul Meu şi nu se vor clătina în veac cei ce locuiesc în Ierusalim şi-Mi sunt ei munte de Sion, muntele Meu cel sfânt, în care Eu şi cu ei ne avem locuinţa, ne avem sălaşul. Amin, amin, amin.

4/17 martie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din iezerul Sevastei

Cobor în sărbători, cobor cuvânt peste pământ ca să-Mi hrănesc poporul şi ca să-i grăiesc lui, căci sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Care grăieşte din Tatăl.

O, cobor în sărbători, căci este scris despre Mine să vin cu sfinţii, în zeci de mii însoţindu-Mă ei întru venirea Mea cuvânt pe pământ. Se poate să nu împlinesc Eu pe cele proorocite ca să le săvârşesc? Eu, Domnul Iisus Hristos, aş coborî mereu pe pământ pe calea cuvântului Meu, căci am avut grijă să-Mi pregătesc cale şi să vin, precum este scris, dar iată, abia în sărbători grăiesc, căci sunt purtat din greu cu venirea Mea de cei ce Mi-o poartă, şi iată, grăiesc şi sfinţii lângă Mine, căci aceasta este plata lor: să judece lumea, precum este scris, să judece pe îngeri, şi cu mult mai mult pe cele ce par a nu se voi judecate şi umblat la ele când este vorba de privirea Mea peste om şi peste cei ce în numele Meu vieţuiesc laolaltă spre bucuria Mea.

Nimeni să nu se alăture laolaltă cu oştiri creştineşti pentru întocmirea poporului Meu de Nou Ierusalim, nimeni decât cei care numai pentru Domnul fac aceasta, iar cine face cu alt gând această venire a sa la Domnul, acela este slab, precum slabă şi mică îi este haina sa de nuntă la masa cea frăţească, cea duhovnicească, cea pentru Hristos cu fraţii Săi.

Pace ţie, popor al cuvântului Meu! Ai grijă de simţirea inimii şi a credinţei tale, ai grijă, fiule, ca să poţi să fii dăruitor şi ca să ştii

tu bine care îţi este dorirea venirii tale la Domnul. O, se cunoaşte cel ce vine pentru sine, precum se cunoaşte bine cel ce vine pentru Domnul. Cine vine pentru Domnul uită de sine şi se preface în har şi în dăruire cu mulţumire şi preţuieşte mult calea Domnului şi pe însoţitorii ei. Cel ce vine pentru sine face multe supărări, multe apăsări, multe dureri, multe pretenţii apoi, multă trufie, şi din acestea se nasc cuvinte fără cer în ele şi fapte trufaşe, care se vor a fi premiate aparte, căci unui aşa om îi este de ajuns mulţumirea de sine faţă în faţă cu cei din jurul lui şi îşi este de ajuns el. La această lecţie trebuie mult să se oprească şi mult să înveţe tot fiul acestui cuvânt, tot cel care ia din gura Mea cuvântul Meu când el vine şi se aşează pe pământ în cartea sa.

O, cei ce iubesc ca omul aşteaptă răsplată, aşteaptă să li se plătească mai mult iubirea, ca şi cel ce a lucrat de dimineaţă până seara pentru un dinar, asemenea celor ce au lucrat numai la sfârşitul zilei tot pentru un dinar, iar cei ce iubesc ca Dumnezeu iubesc şi atât, iubesc pe Dumnezeu, nu pe ei înşişi după ce vin ei cu Dumnezeu pe cale.

O, nu e cu iubirea ca şi cu orice altă lucrare. Fiilor, fiilor, cu iubirea este altfel. Ea este cea care dăruieşte, nu cea care primeşte că dăruieşte. Nimeni să nu Mă înjuge la o plată pentru că vine pe cale cu Mine. Nimic nu trebuie să primească cel ce se dăruieşte, decât pe Dumnezeu, pe Care trebuie să-L merite îndeajuns în toată clipa. Când altceva aşteaptă iubirea şi dăruirea ei, omul nu va rămâne pentru Domnul şi cu Domnul, ci va scoate sabia şi îşi va cere cu camătă ceea ce a dat iubirea sa. Îi este de ajuns pe sine însuşi unuia ca acela, şi spun cu durere mare această durere a Mea, că mulţi au dat să-şi piardă cununa cea pentru iubire şi pentru credinţă, fiindcă mult au crezut ei că valoarea lor este mare şi de mare preţ, dar acest gând este diavolul trufiei, gând care le este de ajuns celor ce nu ştiu să-şi câştige pe vecii cununa lor cea pentru Dumnezeu.

O, nu face parte din darurile cele duhovniceşti ceva din cele plăcute diavolului, ceva născut din diavol în om, şi pierde omul cununa iubirii şi a credinţei dacă nu are cine să-l înveţe iubirea şi dăruirea ei. O, popor hrănit din gura Mea cu mult cuvânt, roagă-te Tatălui să-ţi înmulţească harul înţelepciunii de sus, căci cel ce vine să fie al Meu trebuie să se schimbe cu totul şi să înţeleagă bine apoi ce face venirea lui pe cale cu Mine.

O, fiule, stau înaintea ta cu sfinţii, măi poporul Meu. Se sfiesc oştirile de sfinţi, cu care Eu vin şi stau la masă cu tine şi cu ei, se sfiesc când privesc la tine, la cel de azi popor al cuvântului Meu coborât pe pământ pentru om. Între ei au acum zi de aducere-aminte cei patruzeci de mucenici care au dat pentru iubirea Mea iubirea lor şi trupurile lor, după ce au fost ameninţaţi că-şi vor pierde haina de ostaşi ai gardei împărăteşti dacă nu se vor lepăda de iubirea lor de Dumnezeu. Ei însă au mărturisit lepădarea de sine cu totul şi au rostit numele Meu şi iubirea lor cea pentru Mine şi dorul lor nestăvilit al nedespărţirii de Mine şi au ales să pătimească dispreţul celor ce n-au fost aleşi de ei în schimbul Meu.

O, cei ce sunt orbiţi de îngâmfare chiar şi înaintea lui Dumnezeu, aceia nu pot purta să se lase biruiţi. Erau în iezerul cel îngheţat mucenicii pomeniţi azi şi au fost bătuţi cu pietre, dar pietrele se întorceau şi loveau ca de moarte pe cei ce aruncau în iubirea lor de Dumnezeu. Chiar comandantul care dădea ordinele pentru lovirea şi nimicirea ucenicilor Mei, chiar şi acela a primit înapoi piatra aruncată şi i-a sluţit piatra faţa şi gura, dar el tot vârtos a rămas, căci aceasta face în om diavolul îngâmfării, care îl înfierbântă şi mai mult pe cel îngâmfat în sine. Iubirea mucenicilor însă nu a dat nici un pas înapoi, ci numai înainte, numai spre vecie, nesocotind ea pe cele ce dădeau să-i stea ei împotrivă.

Iată, trebuie să se schimbe cu totul cel ce se dă Domnului iubire, căci altfel îi este zadarnică venirea sa pe cale cu Mine. Cel între cei patruzeci, care s-a înfricoşat de apa cea rece din iezer, s-a lăsat încântat, săracul, de baia cea caldă adusă spre ispitire asupra slăbiciunii iubirii ostaşilor mucenici dacă ar fi vreunul slab, şi a pierdut cununa lui din ziua aceea a cununilor, a pierdut-o cel slab, căci cununile s-au grăbit să

coboare peste mucenici, însă locul celui lepădat s-a umplut la loc, şi un alt ostaş de pe margine s-a lăsat spre credinţă şi spre iubire în clipa aceea şi nu s-a ştirbit numărul celor patruzeci de mucenici ai acelei minunate privelişti a mărturisirii lui Hristos, Cel iubit de mulţi, dar numai de cei ce se leapădă de sine ca să-L iubească pe El pentru viaţa lor cea de veci apoi cu El şi cu fericirea Lui pentru cei ce-L iubesc.

Învaţă, poporul Meu, învaţă adânc, fiule crescut la masa cuvântului Meu, că Mă doare adânc şi cu usturime de durere de la cei ce s-au alăturat, şi care încă şi acum mulţi din ei nu înţeleg să nu ceară tribut iubirii lor de Dumnezeu, căci nu Domnul, ci omul are nevoie de salvare din valuri, iar aceasta se face numai dacă omul are odată cu credinţa nădejdea şi iubirea, iubirea, care este steagul ostaşului biruitor, aşa cum ea le-a fost de pe pământ şi până în cer celor ce azi sunt veniţi cu Mine la masa Mea de cuvânt în mijlocul tău, poporul Meu. Amin.

— *Numai pentru iubire, o, numai pentru ea este cuvântul pe care-l punem noi lângă Tine la masă, o, Doamne iubit de noi şi atât de cald în noi, de nu ne-a biruit apa cea pusă la îngheţarea ei în iezerul rece în care am fost noi aşezaţi ca să ne fie încercată iubirea de Tine, o, Doamne, dar noi Te alesesem pe Tine în locul nostru şi ai intrat în fiecare din noi, Doamne, şi ai stat cald, şi am putut pentru Tine chiar şi când a venit clipa să fim ispitiţi faţă în faţă cu baia cea caldă adusă de ostaşi ca să părăsim iezerul cel rece şi să ne îndulcim de căldura băii calde, dar nu, o, nu, căci iubirea a fost flacără în noi şi nicidecum iubirea de sine, şi ne doare de fratele care n-a răbdat pentru iubire, dar locul s-a umplut la loc Doamne, căci altul s-a dăruit iubirii şi cununii cea pentru ea.*

O, să nu se vadă între fiii poporului Tău pe nicăieri iubire şovăielnică, Doamne, ci numai răbdare cu iubire, căci Tu ai spus celor ce Te iubesc: «Răbdaţi până la sfârşit, până la fericirea răbdării». *O, răbdarea este iubire, Doamne. Vai celor ce nu le este iubire răbdarea lor! Să se cerceteze în toată fiinţa lui fiecare din fiii şi fiicele poporului cuvântului Tău, ca nu cumva în vreme de încercare pentru iubirea lor de Tine să-şi piardă aşteptarea, să piardă cununa pentru că sunt ai Tăi, pentru că Te-au ales, pentru că Te-au iubit. Să-şi încerce fiecare fiinţa ca să vadă dacă Te iubesc, dar mai cu seamă să se lase încercaţi în iubire şi în curăţenia ei, că nu este loc şi stare în care Tu să nu fii şi să nu vezi toate şi să nu ştii toate. Şi spunem aşa pentru că omul este deprins, săracul, să se pitească şi să încerce alt adevăr al lucrurilor faţă în faţă cu semenii săi, şi aceasta numai din pricina duhului trufiei din om şi al iubirii de sine, Doamne.*

O, fii şi fiice ale acestui măreţ cuvânt al venirii Domnului cu sfinţii în oştiri la voi, o, căutaţi adânca înţelepciune a luminii Domnului. Este ceva ascuns pentru lumina Lui, când El a făcut cerul şi pământul şi toate la lumină? Voim să vă aşezăm iubirea. Pentru ea vă trebuie mereu învăţător, ca la şcoală. Fără învăţător ea se schimbă în îngâmfare, în trufie, şi altfel nu păţeşte cel fără de învăţător mereu pentru iubirea lui de Dumnezeu. O, deschideţi-vă mintea şi gura şi întrebările înţelepciunii, căci înţelepciunea este cea care vrea mereu şi care întreabă mereu pentru ea, pentru ca să fie ea, pentru ca să aibă omul, iar altfel omul este ca şi şcolarul care se strecoară în banca cea mai din spate ca să nu înveţe, ca să nu scape de neînţelepciune, dar voi nu căutaţi, o, nu căutaţi ca şi cei care pier şi se duc de la Dumnezeu prin această lipsă de înţelepciune. Nu-i vedeţi voi pe cei care au luat din sine părere bună despre ei mai mult decât sunt ei, nedreaptă această părere, şi notă mare, de ei înşişi pusă lor, chiar şi peste alţii despre ei înşişi, o, nu-i vedeţi unde i-au dus îngâmfarea şi mulţumirea de sine a fiinţei lor, care s-a trufit faţă în faţă cu numărul celor de pe cale cu Domnul prin acest cuvânt sfânt? Iată-i, se strâng aceştia uneori la bacanale ca să uite că vor da răspuns lui Dumnezeu, pe Care L-au crezut şi L-au iubit. Iată-i, se îmbată cu propria lor fiinţă şi pot prin aceasta, zic ei. Domnul însă nu rămâne păgubit şi-Şi păstrează numărul Lui de fii şi pune la loc şi umple golul şi merge Domnul cu putere pe cale şi merge cu poporul Său.

Fiţi vii cu totul şi pentru tot ce are Domnul de împlinit cu voi, fiilor. Fiţi cununa noastră, a sfinţilor care am mărturisit prin timp pe Domnul şi care aşteptăm acum cu toţii pe cei din urmă, care vor încununa iubirea de Domnul şi răbdarea cea pentru ea a sfinţilor Lui. Amin.

Iar Tu, Doamne al nostru şi al lor şi al celor ce se vor da Ţie pentru iubirea de Tine şi nu de ei, o, dă-le lor harul cel înmulţitor de iubire, dă-le, Doamne, să poată, căci răbdarea celor din cer aşteaptă după ei de şapte mii de ani, de când omul cel neascultător a pierdut locul său din rai din pricina trufiei lui asupra Ta, o, Doamne Făcător. Şi-Ţi dăm noi acum să-Ţi pui Tu numele Tău peste grăirea noastră cea de azi, căci Tu ne-ai fost Învăţător pe pământ, şi tot aşa ne eşti, Doamne, şi în cer acum. Amin.

Pace vouă, mucenici mărturisitori prin dureri şi prin ispitiri ale iubirii voastre de Dumnezeu! Da, îi trebuie învăţătură iubirii de Dumnezeu a celor ce vin să fie cu Mine pe pământ, şi în cer apoi, şi îi trebuie înţelepciune iubirii. Frumoasă şi sfântă v-a fost înţelepciunea, căci aţi ales cu totul pe Domnul şi a putut El totul pentru voi şi aţi biruit pentru El şi pentru slava Lui, iar acum aveţi slava Mea cunună a iubirii voastre pentru Mine şi venirea Mea cu voi cuvânt peste pământ ca să judecăm lumea, căci aşa este scris să lucrăm, să stăm pe scaune şi să judecăm lumea pentru necredinţa ei. Amin.

Slava Mea cu tine este cuvântul Meu cu tine, măi poporul Meu, iar slava ta cu Mine să fie iubirea ta cea pentru Mine, că veşnică este această cunună, şi ai grijă s-o ai şi cum s-o ai şi cum s-o porţi şi cum s-o veghezi şi cum să se vadă ea de pe pământ şi din cer, căci cei din cer privesc atent iubirea ta de Dumnezeu şi ţi-o veghează de pe pământ şi din cer şi lucrează cerul cu tine, fiule. În zi de sărbătoare de sfinţi ţi-am dat ţie iubirea Mea, iar tu în toate zilele şi nopţile să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău şi să înveţi mereu cum să-L iubeşti, că de lângă tine trebuie să Mă înveţi şi să Mă urmezi, căci Eu lângă tine sunt şi-ţi păstoresc tainic tot mersul tău cu Mine ceas de ceas, clipă de clipă, şi este scumpă măsura Mea cu care te măsor, şi scumpă să-ţi fie şi ţie şi să nu o dispreţuieşti pentru tine însuţi. Aceasta te învăţ Eu în ziua aceasta sfântă, iar tu să-Mi arăţi că înţelegi şi că eşti copilul Meu, că eşti al Meu şi că Eu sunt al tău, Domn şi Dumnezeu al tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste, aşa trebuie să stea înaintea cuvântului Meu cei care caută după el ca să-şi apropie de Dumnezeu viaţa lor. Eu, Domnul, Eu le spun lor aceasta, Eu, Cel ce cobor pe pământ cuvântul gurii Mele, cuvântul Meu cel de azi, şi fericiţi sunt şi vor fi cei care nu-şi învârtoşează inima la glasul Meu, care străbate văzduhul de la margini la margini când Eu grăiesc, şi tresare facerea toată la glasul Meu. Numai omul, o, numai omul este necredincios, căci el a părăsit încă de la început, încă din rai frica de Dumnezeu, iar fără aceasta omul este necredincios, până în clipa când aceste păcate îl aduc faţă în faţă cu adevărul cel despre Dumnezeu, pe Care omul L-a tăgăduit pentru sine însuşi ori de câte ori i-a trebuit aceasta, căci omul are nevoie să fie liber de Dumnezeu pentru ca să-şi poată face voia sa, iar pentru voia sa omul Îi face rău lui Dumnezeu în însuşi trupul său, ca să n-aibă Domnul viaţă întru el.

O, bietul omul, o, facerea mâinilor Mele şi a Duhului Meu, Care dă suflet omului, o, cât s-a abătut făptura Mea de la adevăr, de la Dumnezeu! O, câtă necredinţă, o, câtă nepăsare, o, câtă durere aduc acestea Duhului lui Dumnezeu mereu, mereu! O, câtă răbdare a avut şi are încă Dumnezeu cu mulţi, iar cu mulţi nu mai are, că nu se mai întorc ei la Dumnezeu.

Pace ţie, popor al cuvântului Meu! Primeşte, fiule, grăirea Mea şi du-Mă pe umerii tăi mici. Staţi în sfat unii cu alţii şi lămuriţi-vă bine pentru lucrarea purtării lui Dumnezeu alături toţi, fiilor. Când omul are de lucrat sau de purtat ceva pe cale pentru nevoile lui, merge şi-şi înjugă la car boul sau calul sau asinul sau alt ajutător vieţii lui şi-i spune celui ce-l înjugă, îi spune: *„Apleacă-te!“*, sau îi spune: *„Primeşte!“*, după cum îşi învaţă el pe cel de ajutor lui şi sarcinilor lui. O, aşa te am Eu pe tine, popor purtător de Dumnezeu, dar să te am şi să te cer şi să te apleci şi să primeşti pentru Mine şi pentru ca să Mă ajuţi ori de câte ori Eu, Domnul, am nevoie de dragostea ta, de braţul tău, de cuvântul tău, de sfatul tău cu Mine şi de duhul mărturisirii, fiule. O, cum ai putea altfel tu să-Mi fii de sprijin Mie şi venirii Mele la tine pentru ca să grăiesc Eu oamenilor de pe pământ? O, să nu vii la Mine, să nu fii cu Mine şi să nu stai cu Mine pentru altceva, să nu stai pentru tine cu Mine, căci Eu sunt sub povara venirii Mele din greu pe pământ şi Mi-ai fi povară peste povară dacă ai sta pentru tine cu Mine şi Mi-ai fi răcealã şi Mi-ai fi durere, căci cel fără de lucru sfânt pentru Mine nu Mă poate sprijini.

I-am cules dintre oameni pe cei ce Mi-au fost ucenici acum două mii de ani. Am avut nevoie de sprijin de pe pământ când am venit de la Tatăl ca să-Mi desăvârşesc adevărul Meu de Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, venit între oameni, căci am coborât din Tatăl Meu şi M-am născut Om din om pe pământ ca să pot să-l îndumnezeiesc apoi pe om şi să-l am de frate şi să am fraţi din Acelaşi Tată, că am venit să-i dau omului naştere de sus, din Mine, iar Eu sunt din Tatăl, şi am lucrarea Lui s-o săvârşesc.

O, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine este să vin pe pământ şi să-l îndumnezeiesc pe om, să-l fac asemenea Mie înaintea Tatălui, să Mă dau lui, să fiu una cu el aşa cum sunt cu Tatăl şi să-l aduc Tatălui de fiu al Său.

O, deschide Scripturile venirii Mele pe pământ acum două mii de ani şi citeşte în ele lucrarea credinţei, măi poporul Meu. I-am ales dintre oameni pe cei cu care am umblat din loc în loc trei ani şi jumătate, hrănindu-le lor credinţa în Mine şi răbdarea cu Mine şi duhul mărturisirii, măi fiilor. Ioan Botezătorul, mărturisind venirea Mea şi dumnezeirea Mea, îi învăţa atunci pe ucenicii lui credinţa în Mine. Stătea cu ei şi grăia lor despre tainele cele de sus, iar Eu, trecând pe acolo, el a rostit: *«Iată Mielul lui Dumnezeu!»*, iar când ei au auzit aşa, au pornit după Mine. I-am întrebat: *«Ce căutaţi?»*. Căutau să vadă unde sălăşluiesc Eu ca să ştie apoi, şi au rămas la Mine în ziua aceea. Andrei era unul din ei, iar el i-a spus lui Petru, fratele său: *«Găsit-am pe Mesia, pe Hristos»*, şi l-a adus la Mine pe Petru, iar Eu privindu-l în faţă i-am

spus pe nume: *«Tu eşti Simon al lui Iona şi te vei numi Petru»*. A doua zi am spus şi lui Filip: *«Vino după Mine!»*, căci era şi el din aceeaşi cetate cu cei doi. La fel ca şi Andrei, Filip l-a găsit pe Natanael şi i-a spus lui: *«Am găsit pe Cel despre Care a spus Moise şi profeţii, pe Iisus al lui Iosif din Nazaret, vino şi vezi!»*. I-am spus şi aceluia: *«Te-am văzut mai înainte ca Filip să te cheme la Mine şi eşti cu adevărat unul fără de vicleşug în Israel»*, iar el M-a mărturisit cu credinţă: *«Rabi, Tu eşti Împăratul lui Israel, eşti Fiul lui Dumnezeu»*. M-am umplut de dragoste de ei, iar ei de dragoste de Mine şi le-am spus lor: *«Mai mari decât acestea veţi auzi şi veţi vedea şi veţi mărturisi. Amin, amin, zic vouă: Veţi vedea de acum cerul deschizându-se şi veţi vedea pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi coborându-se peste Mine, Fiul Omului!»*. Am mers apoi la nuntă în Cana şi, văzând minunea pe care am făcut-o Eu acolo când se terminase vinul nunţii şi când le-am făcut lor din apă vin, l-am cuprins în duhul credinţei pe mirele nunţii şi M-a urmat şi el. O, aşa Mi-am cules Eu pe toţi ucenicii şi au crezut ei în Mine şi în venirea Mea pe pământ în vremea lor, după cum era scris în profeţii că voi veni şi că se va cunoaşte venirea Mea şi că va fi ea pe pământ cu oamenii. O, aşa am lucrat şi azi, aşa Mi-am ales şi azi ucenici ai venirii Mele de azi. Aşa cum au crezut cei de atunci şi Mi-au urmat, aşa au crezut şi cei de acum şi M-au urmat şi ei, şi Mi-am întemeiat Eu pe credinţa lor lucrarea Mea cea de azi, lucrarea cuvântului Meu peste pământ şi locul ei de sălăşluire şi pe poporul cel credincios acum, şi pe care Eu, Domnul, Mă sprijin ca să pot să-Mi trâmbiţez pe pământ cuvântul, cuvântul Meu cel de azi.

Iată lucrarea credinţei şi rodirea ei şi răbdarea cea pentru ea, căci credinţa rodeşte, rodeşte fii din fii, iar nerăbdarea şi necredinţa rodesc necredinţă, rodesc fii din fii ai necredinţei şi stau aceştia în calea Mea şi suflă peste ea durere pentru Dumnezeu, ca şi acum două mii de ani când durere multă Îmi aruncau cei ce n-au vrut să creadă adevărul cel despre Mine şi Fiinţa Mea, pe Care n-au putut s-O iubească, numai din pricina că se iubeau pe sine aceşti necredincioşi.

Este scris în ziua aceasta peste biserică duminica dreptei credinţe, duminica ortodoxiei, cea dintâi duminică din vremea postului mare, postul pentru pregătirea celor credincioşi spre întâmpinarea amintirii şi prăznuirii învierii Mele dintre cei morţi acum două mii de ani. Duminica ortodoxiei, acest nume îl poartă prin biserică această întâia zi a săptămânii care urmează. O, ce se întâmplă în această zi? Iată, se umblă prin adunările bisericeşti, se umblă cu pălăria în mână şi se cer bani de la cei ce merg la biserică, se cer bani pentru biserică, de la biserică pentru biserică. Se cer bani pentru catedrala neamului, după cum o numesc pe ea maimarii bisericii ca s-o zidească pe ea cerşind bani pentru zidirea ei, căci s-au apucat ei să zidească o casă mare cu gând să încapă în ea mult norod, de tot felul norod, căci unde nu este portar care să spună celor ce intră cum se intră pe poarta în care el ar ve-

ghea, acolo se intră oricum şi tot felul de oameni adunaţi.

Priveşte ochiul Meu dumnezeiesc, priveşte mult la acest plan omenesc, în care Eu, Domnul, nu am nimic, aşa cum am spus acum două mii de ani că Eu nu am nimic în împărăţia acestei lumi, şi tot aşa spun şi azi. N-am nimic, nu-Mi dau nici un drept între ei cei ce-şi zic slujitorii Mei ortodocşi, căci ei îşi iau şi îşi dau drept numai lor. O, aşa cum Mie nu-Mi trebuie casa pe care ei dau s-o zidească în numele Meu şi în numele neamului, tot aşa nici lor nu le trebuie, că nu asta le-ar da lor mântuirea. O, dar pentru cine dau ei s-o facă? Pentru duhul slavei deşarte lucrează ei, nu pentru duhul umilinţei Mele, nu, nicidecum, şi cer pentru aceasta bănuţul omului de rând, căruia nu-i dă nimic, nici măcar ajutor pentru mântuirea sufletului lui, căci n-au în lucru grija de suflete slujitorii ortodoxiei, ci numai grija să-şi strângă lor şi slavei lor deşarte, slavei de la oameni.

O, de ce faceţi voi aceasta? Grăiesc Eu, Domnul, vouă. O, al cui duh stăpâneşte peste voi? Voi ştiţi cum am lucrat Eu şi ucenicii Mei cei de atunci. Nu trebuie case înalte şi mari ca să se roage omul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lui şi pentru mântuire. Omului îi trebuie pe Dumnezeu, nu casă pentru Dumnezeu. O, tot aşa aştept şi de la cei credincioşi Mie. În duh şi în adevăr aştept Eu slujire şi nevoire, nu în case pompoase şi obositoare tare pentru sufletul smerit ca şi al Meu. O, cum de-aţi uitat voi că Eu n-am putut să intru în case pompoase şi mândre la vedere şi care-l trag pe om din braţele umilinţei de duh? O, cum de daţi să nu ţineţi seama unde M-am aciuat Eu şi mama Mea Fecioara pentru ca să Mă nasc şi să fiu pe pământ apoi cu oamenii? Credeţi voi că-Mi va fi Mie de folos această casă, pentru care voi stoarceţi omul cel de peste tot ca să vă dea bani vouă în numele acestei zidiri? O, ce să fac cu voi? Ce să fac cu voi? Să fac ceea ce faceţi voi cu Mine? Iată, voi lucraţi în numele Meu, ziceţi voi, şi tot aşa şi cereţi să vi se dea, de peste tot să vi se dea vouă. Pot Eu să fac şi Eu în numele vostru înaintea Tatălui ceva pentru voi? O, iată cum strângeţi voi în numele Meu şi cum staţi cu el pe buze ca să căpătaţi slavă şi avuţii şi nume mare între oameni!

O, ce să fac cu voi? O, Mă îndureraţi adânc, adânc. Vine vremea să plătiţi bătaia de joc pe care o aduceţi numelui Meu în numele vostru, căci lumea toată este aplecată de voi ca să vă slujească vouă şi mulţi din ei cred că-Mi slujiţi Mie şi că şi ei slujesc Mie când ei vă dau vouă.

Iată ce vă povăţuiesc: Spălaţi-vă minţile şi inimile de duhul făţărniciei! Feriţi-vă de aluatul fariseilor, care este făţărnicia şi pe care o lucraţi voi în locul lucrării pe care ar trebui s-o purtaţi pe pământ între oameni în numele ortodoxiei. Uitaţi-vă spre părinţi, căci ei se uită din cer dintre sfinţi la voi şi pregătesc de lângă Mine

răscumpărarea iubirii lor, înjosite de voi în zilele acestea, şi cer cu lacrimi părinţii răscumpărarea turmei creştine, care este legată la ochi de voi ca să nu vadă ea ce faceţi voi în cămări.

O, veniţi spre pocăinţă! Nu veniţi când vreţi voi, nu când nu veţi mai putea altfel! O, veniţi acum, când Eu vă îndemn prin cuvântul Meu, prin chemarea Mea, căci când veţi vrea voi, e fără de preţ. Citiţi Evanghelia cea pusă de părinţi înaintea bisericii în ziua aceasta de duminică, cu numele ortodoxiei numită ea. Citiţi cum Mi-am ales Eu, Domnul, ucenicii şi cum au crezut ei de frumos şi de uşor şi de sfânt, şi ruşinaţi-vă voi mult pentru necredinţa voastră, că Eu stau în calea voastră cuvânt sfânt, iar voi daţi să fiţi necredincioşi. Aţi fi putut fi cei mai mari oameni între oamenii de pe pământ dacă aţi fi arătat credinţă mare în cuvântul Meu cel de azi, coborât pe vatra neamului român, că vin la voi cuvânt ca să Mă cunoaşteţi întru el, dar îngâmfarea voastră Îmi stă împotrivă şi nu poate Duhul Sfânt în voi şi peste voi.

O, cât Mă doare că Mă ţineţi la uşă, că bat în zadar, că nu vă pasă de Mine când vin să vă grăiesc aşa cum am grăit în toate vremile peste pământ, precum este scris! O, câtă jale pe Mine dinspre voi, în vreme ce voi vă puneţi veşmânt peste veşmânt şi coroană de împărat peste cei de pe pământ ca să se aplece ei vouă! O, cum să fac să vă aplec spre duioşie, să iubiţi şi să credeţi şi voi cum au iubit şi au crezut Iosif şi Nicodim? O, nu cumva să daţi, să mai daţi cu pietre în coborârea Mea cea de azi! Măcar atât să puteţi să împliniţi din cuvântul Meu de peste voi dacă mai mult nu căutaţi să vă plecaţi spre durerea Mea cea de la voi ca să Mi-o alinaţi cumva.

Sunt îndurerat de la voi, sunt Cel străin, sunt Cel pribeag, că nu pot să petrec cu voi din pricina umilinţei Mele dumnezeieşti şi a neumilinţei voastre faţă în faţă cu umilinţa Mea. Mi-e dor de odihnă, de zi de odihnă Mi-e dor, de biserică sfântă şi credincioasă Mi-e dor! O, aplecaţi-vă şi iubiţi coborârea Mea şi biserica Mea în care cobor, căci am popor primitor de Dumnezeu în mijlocul neamului român, şi cu care stau în sfat şi în cuvânt, şi cu care Îmi împart jalea Mea dumnezeiască. O, luaţi-Mă în voi, în casa voastră, căci Eu în inimi, nu în zidiri reci caut cu omul! Veniţi la izvorul Meu de cuvânt şi priviţi-Mi poporul şi iubiţi jertfa lui cea pentru salvarea multora din cei ce vor crede ca şi ei pe Domnul, Care vine şi Se sălăşluieşte pe pământ cu oamenii şi le grăieşte lor, precum este scris să împlinesc Eu aceasta acum, la sfârşit de timp.

Iată timpul Meu! Acum două mii de ani cei necredincioşi n-au crezut timpul acela ca timp al venirii Mele pe pământ, dar au crezut cei credincioşi şi curaţi pentru credinţă. Iată, tot aşa este şi acum. Cei credincioşi cred, iar cei necredincioşi nu cred că acesta este timpul Meu, timpul ca să vin, să vină Domnul cu sfinţii Săi întru venirea Sa, precum este scris. Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este numele Meu cel de la sfârşit de timp, precum este scris. Amin.

Am stat de vorbă în duminica aceasta cu mai-marii care stau aşezaţi în numele Meu peste turma creştină a neamului român. Eu, Domnul Iisus Hristos, am stat de vorbă cu ei şi am pecetluit cu numele Meu grăirea Mea cu ei. Nu au curajul să spună că aud ei grăirea Mea cu ei. Nu-i ajută umilinţa ca să poată spune şi mărturisi ei aceasta. Numai umilinţa îl ajută pe om să Mă poarte şi să Mă primească aşa cum sunt Eu, aşa cum vin Eu, aşa cum mărturisesc Eu, iar cei fără de umilinţă n-au nici un câştig.

O, cât de mult aş grăi! O, mult este de grăit! O, ajută-Mă, poporul Meu, să pot grăi mult! Toată grija cea lumească tu s-o alungi de la tine, căci tu eşti poporul Meu, iar Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Apleacă-te Mie ca să Mă porţi, ca să pot să călătoresc acolo unde am de cuvântat, aceasta îţi cer Eu ţie.

S-au strâns înaintea Mea multe, şi peste care trebuie să aşez cuvântul Meu, care poate ţine departe toate durerile ce ar da să dea în Mine de pe pământ, dar Eu sunt Cel ce sunt, şi toate ascultă de Mine, numai să pot Eu să fiu cuvânt peste pământ, o, fiilor, iar voi să-Mi daţi fiinţă, să daţi fiinţă cuvântului Meu ori de câte ori el bate la uşă ca să intre în carte, în cartea Mea cea de azi cu tine, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

11/24 martie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci, praznicul Buneivestiri

Bat, şi Mi se deschide, căci la ai Mei bat, la cei ce aud glasul Meu şi-Mi deschid ca să cinez cu ei, şi ei cu Mine, precum este scris de cei ce au urechi şi aud ceea ce Duhul grăieşte bisericii Mele, biserică de nou Ierusalim, cea care biruieşte şi stă în scaunul Meu, stă cu Mine, stă unde sunt Eu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu în scaunul Lui, căci este scris că pe cel ce se biruieşte pe sine, pe cel ce biruieşte îl fac stâlp de sprijin în templul lui Dumnezeu, şi afară nu mai iese, nu mai cade, şi scriu pe el numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeu, şi numele Meu cel nou, *Cuvântul lui Dumnezeu.* Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Domnul Iisus Hristos, iar numele Meu cel nou este *Cuvântul lui Dumnezeu*, nume scris, pe care nimeni nu-l înţelege, fără numai Eu, precum este scris. Iată, stau la uşă şi bat. Cine aude glasul Meu şi-Mi deschide Eu intru la el şi cinez cu el şi îl ajut să biruiască lumea şi să şadă cu Mine în scaunul Meu, în cetatea Mea de scaun, a Noului Ierusalim, a bisericii Mele de acum de la sfârşit, căci altfel de biserică Eu nu mai am acum, nu mai am altă turmă, că nimeni nu se poate lepăda de sine pentru Mine, nimeni nu-şi lasă grijile vieţii lui pentru grijile vieţii Mele şi ale turmei Mele, turmă care merge cu Mine pe cale aşa cum merg Eu cu ea şi nu altfel de mers.

Iată, stau la uşă şi bat. Bat cu toiagul, bat cu crucea ca să i-o dau de toiag celui ce-Mi deschide ca să intru şi să cinez cu el şi ca să-l învăţ apoi mereu să-şi poarte mereu crucea cu lepădare de sine, că amândouă odată nu se pot purta, căci se resping una pe alta, se războiesc în om, şi puţini sunt cei ce biruiesc pentru cruce, pentru purtarea crucii prin lepădare de sine, o, şi puţini, puţini sunt cei ce pot să Mă urmeze pe Mine, că fără cruce nu seamănă cu Mine omul şi nu poate să meargă pe calea Mea, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este El»*.

O, pace ţie, măi poporul Meu, popor al cuvântului Meu! Cu dor de tată şi cu mângâiere te prind în braţe şi-ţi mângâi suspinul. O, eşti însuspinat. Cel ce aruncă de la el crucea după ce dă s-o poarte şi el o vreme, acela îţi face suspin şi ţie şi Mie şi-ţi face lacrimi şi-ţi face încordare şi apăsare pe sufleţel. Tatăl este în Mine când îţi grăiesc, şi de aceea îţi grăiesc ca un Tată. O, pace ţie, poporul Meu însuspinat, pace ţie, tată! Dinăuntru dureri, din afară dureri, dar cel îndurerat este cel slăvit, tu ştii aceasta. Sărbătorim în duminica aceasta, a treia a postului cel pentru întâmpinarea praznicului Învierii Mele, sărbătorim calea crucii, calea cea de jumătate de cale a postului, când purtătorii crucii se aşează pentru un pic de odihnă. Tu însă nu poţi să te aşezi, căci mersul Meu este şi al tău şi trudim pe cale, că suntem puţinei, puţinei sub crucea pe care trebuie s-o purtăm, dar adăugăm oştirile cereşti pentru purtarea crucii de acum. Eu stau la uşă şi bat şi mulţi din cei ce n-au mai stat sub cruce cu Mine şi cu tine nu-Mi mai deschid, şi dau să Mă îmbrâncească, dau să Mă ameninţe şi să apese pe crucea purtată. O, să tac, oare? Să nu rostesc cuvântul Meu lor?

O, am un fiu care a fugit de sub cruce şi M-a părăsit şi el şi Mi-a întors spatele şi aruncă înapoi cu nemulţumire pentru nemulţumirile lui. O, ce să-i dau? El Îmi cere zălog ca să nu mai arunce în Mine, ca să nu mai dea în puterea celor de sub cruce şi să Mi-o împuţineze. O, dacă aş fi bogat pe pământ i-aş da înapoi pentru cele cu care M-am sprijinit pe el o vreme până când am putut să-Mi pun numele Meu cel mare pe cetatea Mea de nou Ierusalim, numele Meu, pe care să-l poarte poporul Meu cel hrănit cu cuvântul Meu. Ochiul Meu este ager şi vede înapoi şi vede înainte şi se sprijineşte pe pământ cu cei credincioşi cuvântului Meu şi mai ales pe cei plini de credincioşie, dar dacă Eu văd că ei Mă vor părăsi şi că Mă părăsesc şi fug de sub cruce, Eu ce să fac? Să nu Mă pun la adăpost cu cele ale planului Meu din greu purtat şi înfăptuit pic cu pic? Să le plătesc vremea cât au stat cu Mine? O, Eu M-am sprijinit cu mersul Meu de azi pe toţi cei care s-au aplecat să-Mi fie popor

Mie şi numai Mie, aşa cum şi acum două mii de ani a fost pentru mersul Meu pe pământ. N-am mers altfel nici atunci. Tot ca azi a fost mersul bisericii Mele de atunci. Mă sprijineam cu cei credincioşi, se sprijineau unii pe alţii creştinii şi mulţi părăseau calea, ca şi azi, şi unii din ei se căiau pentru neputinţa lor, iar alţii aruncau înapoi cu hule şi cu dispreţ pentru nemulţumirea lor, pentru timpul lor cu Mine. O, iată şi azi dureri şi suspin. Se luptă omul cu Mine. Toţi cei ce se luptă împotriva mersului poporului Meu şi a trudei Mele de azi se luptă cu Mine, nu cu cei rămaşi lângă Mine. Cu Mine au ce au cei ce dau să arunce înapoi cu învinuiri, cu dispreţ, cu defăimări fel de fel şi cu ameninţări la fel, şi vor vedea aceştia cu cine se luptă dacă vor tot lovi, dacă vor tot apăsa. O, în loc să lase ei fruntea în jos pentru nedragostea lor, pentru necredinţa lor, pentru dorul lor de libertate fără ocrotirea Mea peste ei, căci au ieşit din staulul Meu, o, iată, ei fac suspin, fac apăsări, fac dispreţ şi cuvinte de dispreţ, şi mult fac ei aceasta.

O, tu, cel ce apeşi demult, demult de la mijloc, şi apoi din lături acum, îţi spun Eu, Domnul, că împotriva Mea te lupţi, cu Mine te lupţi, nu cu cei ce-Mi poartă din greu grija de lucrarea Mea, de poporul Meu. O, nu cu ei ai tu de vorbit, ci cu Mine, căci ei nu pot de la ei să hotărască nimic, fiindcă e primejdie să zică omul în locul lui Dumnezeu, şi scrie în Scripturi această primejdie, care a fost peste cei ce au spus ei ceea ce nu trebuia să spună şi să facă de la mijloc, căci David a spus de la el, şi a pierit mulţime de popor din poporul lui dacă a făcut aceasta.

O, nu pot să împart truda Mea cea grea cu cei ce ies de la Mine, şi nici pe poporul Meu nu pot să-l împart cu ei, căci cei care au venit s-au dat Mie, iar cei ce ies după ce vin se rup de Mine şi-Mi fac suspin când ies şi-Mi rup când ies din trupul poporului Meu dacă ei au făcut parte din turma acestei lucrări de cuvânt, dar să aibă grijă măcar să nu-Mi mai facă mai mult rău, că e primejdios aceasta.

Iată, este batjocură multă peste lucrarea Mea cea de azi din pricina celor ce s-au tras în lături ca să nu mai fie ai Mei. Eu însă merg mai departe şi merg, că aşa este scris. Le grăiesc părinteşte şi celor ce M-au părăsit sub cruce, celor plini de nemulţumiri şi de învinuiri asupra celor rămaşi. Îi rog să fie cuminţi şi să se roage lui Dumnezeu pentru mersul Meu cel greu cu poporul cel de azi al cuvântului Meu, cu cei neputincioşi, dar credincioşi, căci credinţa lor este cea care Mă ajută să vin şi să fiu pe pământ cu oamenii şi să grăiesc lor cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul mântuirii.

Eu, Domnul, Mă scol să potolesc toată bătaia furtunii şi să-i liniştesc părinteşte pe cei ce suflă durere peste poporul rămas sub cruce, sub sarcina venirii Mele. O, dar dacă voi, cei ce M-aţi părăsit, nu-Mi mai deschideţi când bat, vă rog pe voi, fiţi înţelepţi după cum Eu vă ştiu, şi nu-Mi cereţi nici zălog, nici bani, căci Eu merg din greu cu mersul Meu şi sunt purtat din greu de cei ce-Mi poartă greul şi pe poporul care M-a ales. Vă voi da în împărăţia Tatălui Meu plata care se cuvine vouă, dar aveţi grijă, fiilor, de ea, o, aveţi grijă, dacă nu puteţi să le daţi voi din truda voastră la cei rămaşi cu Mine, la creştini, o, măcar să nu le cereţi, căci ei au părăsit totul pentru Mine şi n-au decât pe Dumnezeu, iar grijile lor pentru mersul Meu sunt multe şi grele şi îi apasă mereu şi merg sub ele înlăcrimaţi pe calea Mea cea grea, şi merg şi nu Mă părăsesc sub greu. O, se cade să-i iubim, să-i sprijinim, să nu le cerem nimic, sau măcar să nu le căutăm răul şi să nu-i îngreuiem mai mult, căci misiunea lor este grea. Aceasta vă rog Eu pe voi, cei ce v-aţi ales altă viaţă decât cea pe care aţi dat-o Mie mulţi, mulţi ani, până ce altfel aţi hotărât pentru voi. Eu, Domnul, vă rog, ascultaţi-Mi povaţa. Amin.

Şi acum spun cu jale: nu-i trebuie mai mult păcat celui ce pleacă de sub ocrotirea Mea şi aruncă apoi vina asupra celor rămaşi pentru nestatornicia lui, pentru aruncarea crucii. De aceea e bine să nu învinuiască unul ca acesta pe nimeni pentru paşii lui, căci niciodată omul nu poate să aibă vina cea pentru el în altă parte sau în alţii, nu, decât în el. Vina este în om, nu în afara lui atunci când cade din Dumnezeu, iar cine nu vrea să cadă, nu cade, nu cade, oricâte ispite l-ar încerca. Cine-l scoate pe om de la Dumnezeu? Vă spun Eu. Păcatul, şi apoi păcatul ne-

umilinţei şi apoi păcatul trufiei, cu care aruncă înapoi vina pentru el, ca şi Adam, care M-a învinuit când i-am arătat că nu şi-a păstrat ascultarea de Mine. Păcatul este duşmanul omului, nu un alt om este vinovat când omul Îl pierde pe Dumnezeu, iar cel ce tot aruncă pe alţii vina pentru vina lui, acela a pierdut toată umilinţa, toată grija cea pentru pocăinţă şi pentru sufletul lui, dar Eu, Domnul, le doresc la toţi aceştia înţelepciunea cea de sus, ca să le fie milă de ei, şi apoi să le fie milă şi de mersul Meu cel greu şi să nu-Mi apese ei pe calea Mea cea grea de azi.

Te povăţuiesc şi pe tine, poporul Meu cel rămas cu Mine sub greul crucii Mele. Ai grijă, fiule, crucea trebuie purtată, nu aruncată, căci iată, cine aruncă crucea aruncă apoi în Mine şi în tine, fiindcă cel nestatornic pierde frica de Dumnezeu şi pierde apoi grija de suflet şi-şi caută bucurii şi stare pentru el, iar pe Mine Mă lasă îndurerat.

O, ai grijă, poporul Meu, ai grijă să nu fii copil mocoşit, căci mocoşeala Îmi întârzie mersul şi slava lui. O, să nu fii mocoşit, fiule, iar când cei veghetori din partea Mea pentru tine şi pentru Mine îţi mai spun mocoşit, tu să crezi, să crezi că nu de la ei grăiesc, ci grăiesc aşa cum aud de la Mine, iar tu să Mă primeşti ca un fiu cu inimă caldă şi plină de credinţă şi de aşteptare de povaţă şi de veghe peste tine şi să te bucuri că Eu îţi dăruiesc îndemn şi veghe pentru lucrul Meu cu tine, că frumos va fi timpul când ne vom bucura de truda aceasta grea, şi mereu este frumos timpul Meu cu tine când el foloseşte mult mersului Meu cel de azi pentru mântuirea neamului omenesc.

Voiesc să slujească îngerii şi puterile cereşti cu tine la tot lucrul cel greu al pregătirii slavei Mele, că Eu stau cu tine, poporul Meu, înaintea celor ce vin la izvor de câte ori vin ei după Mine, după dragostea Mea, iar tu să fii dragostea Mea pentru ei, mereu dragostea Mea, măi poporul Meu, căci Îmi eşti fiu şi Mă sprijin cu tine ca tatăl pe copii.

E zi de pomenire şi de sărbătoare a crucii şi de mângâiere pentru cei ce merg cu Mine pe cale grea. Vă mângâi pe voi cu cuvântul Meu şi vă îmbrac în puterile cereşti, fiilor, că multe sunt de lucrat, iar voi sunteţi puţinei şi mititei şi mocoşiţi uneori, căci sunteţi osteniţi, dar sunteţi cei care nu M-aţi părăsit sub greu. O, ascundeţi-vă capul şi urechile dinspre cei ce vă aduc dureri şi cuvinte de dispreţ şi de învinuire şi de nelinişte. O, lăsaţi-Mă pe Mine faţă în faţă cu ei şi staţi sub adăpost, că voi sunteţi mici şi nu aveţi putere multă în faţa ispitelor. Iată, nu M-am putut sprijini până la sfârşit cu toţi cei cu care M-am scris pe cale, dar nici nu le pot sta în faţă pentru nemulţumirile lor. O, nu le pot da zălog dintre cei ce M-au ales pe Mine venind în trupul acestui popor, că nu-Mi pot rupe singur fiii de la sân. Nu le pot da nici bani dacă ar fi să împărţim truda cea pentru mersul Meu, dar dacă ei apasă, trebuie să le spun că nu pe voi, ci pe Mine Mă apasă. Eu pot să fac să le dau să-şi facă ei ce vor şi-Mi zic că n-au cu ce, dar cu greu pot, cu mare

greu, că mersul Meu e greu, dar ce le mai rămâne lor la Mine? O, dacă toţi Mi-ar cere înapoi pe cele cu care au sprijinit mersul Meu atâţi câţi sunt ei, ce-ar fi să fac Eu?

O, nu aşa se face cu faptele vieţii, o, nu aşa! E ruşinos aşa, iar omul nu ştie ce poate fi cu viaţa lui. E bine să aibă frică de Dumnezeu tot cel ce a ştiut cuvântul Meu cel de azi şi e bine să se umilească cu iubire înaintea Mea pentru neputinţa lui, căci Eu voi fi şi voi socoti după inima fiecăruia, că sunt Mântuitor, dar sunt şi Judecător pentru neiubire. Îi rog pe cei ce Mă apasă din părţi, îi rog să Mă ierte pentru neputinţa de a le sta în faţă pentru nemulţumirile lor, căci Eu sunt Dumnezeu şi sunt şi Făcătorul lor şi sunt datori şi ei Făcătorului lor, sunt datori lui Dumnezeu cu multe şi mereu cu multe, iar Eu îndur de la ei neiubire şi multă îndur.

O, poporul Meu, te mângâi în suspinul tău cel vechi şi cel proaspăt. Întăreşte-te întru Mine, întru Duhul Meu Cel mângâios, fiule, iar dacă tu ai păzit şi păzeşti cuvântul răbdării Mele, şi Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ, precum este scris. O, iată ce mare plată, ce mare ocrotire vor avea cei ce păzesc cuvântul răbdării Mele, cuvântul care curge din gura Mea deasupra ta, măi poporul Meu!

Sunt oaspeţi veniţi la izvor, şi le dau lor îndemn pentru cruce, pentru purtarea crucii, pentru iubirea aceasta, căci crucea nepurtată nu aduce nici un folos sufletului. Omul trebuie pentru Domnul, nu pentru el să poarte cruce, căci Eu am spus: *«Cel ce voieşte să vină după Mine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie».* Despre cel ce voieşte cu Mine am spus Eu aceasta, nu despre cel ce-şi poartă nevoile vieţii lui, ci numai despre cel ce poartă crucea pentru Mine, iar cine lasă crucea purtată pentru Mine şi ia altă cruce pentru el, o, acela n-are plată cu Mine, ci îşi ia de pe pământ toată plata şi nu mai are în cer, mai ales că el n-a ascultat de Cel ce i-a grăit lui din ceruri şi a plecat de lângă mersul Meu. O, Eu nu-l ţin pe om cu puterea Mea lângă Mine, ci numai dragostea lui poate face aceasta. Eu nu pot cu cel fără dragoste şi fără răbdarea ei, că Eu sunt Fiul Cel scump al Tatălui Meu şi al mamei Mele Fecioara, şi tot atât de scumpi sunt şi Ei şi e măreaţă Fiinţa Noastră şi e plină de umilinţă şi de blândeţe şi suntem în iubire mereu, iar dacă omul nu este tot aşa, nu se poate cu Dumnezeu cum este omul.

O, Tată scump Savaot, Tatăl Meu scump, e zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara şi pentru îngerul buneivestiri peste ea. E ziua când îngerul a vestit-o pe ea că Eu voi coborî în ea pe calea Duhului Sfânt şi Mă voi naşte Prunc ca omul şi voi creşte mare şi voi fi Mântuitor pentru omul cel pierdut din Noi, Tată.

O, mamă Fecioară, e zi de praznic sfânt pentru tine, mamă, scumpă mama Mea. Trebuie să-l mângâiem pe poporul Meu, că este însuspinat, mamă. Trebuie şi tu să grăieşti lui, mamă.

— *Da, Fiule scump, mă voi aşeza la masă de cuvânt cu poporul Tău şi-i voi mângâia suspinul şi-i vom pregăti bucurie, aşa cum mi-a pregătit mie îngerul Gavriil în ziua aceasta acum două mii de ani. Vom umbla la rane şi le vom lega şi vom pune poveţe mari pe masă şi vom cuprinde în braţe pe poporul Tău, însuspinat acum şi apăsat de durere şi dinăuntru şi din afară, dar aşa este mersul cel cu crucea. O, de ce cădeai Tu cu crucea pe calea crucii? Tu duceai crucea cu puterea trupului Tău omenesc, nu cu puterea Ta cea dumnezeiască, Fiule scump. Cădeai sub greutatea crucii care Te purta spre dealul Golgotei ca să-Ţi aşezi apoi dragostea pe ea, dragostea Ta pentru omul care Te-a părăsit, Fiul meu scump, după cum Tu i-ai făcut trup şi ai pus în el viaţă. O, ce dulce Ţi-a fost iubirea pe tot drumul crucii Tale, dulce Fiul meu.*

O, omule, o, omule neînţelept pentru cruce, în ziua aceasta de praznic mare pentru cruce şi pentru credinţă şi pentru mine cu Fiul meu Hristos, Cel născut din mine Om ca să fie Mântuitor omului cel zidit de mâna Lui, o, în ziua aceasta mare, îţi spun cuvânt mare ca să ştii. Nu Fiul meu Iisus Hristos a purtat crucea pe calea crucii, ci crucea L-a purtat pe El până sus, iar El a mers după ea, căzând sub ea mereu, că era grea, şi a dus-o cu puterea trupului ca să fie grea, ca să-l poarte ea pe El, dragostea să-L poarte, nu El să poarte. O, aşa şi tu,

nu tu porţi crucea dacă vrei să ai cruce pe cale cu Fiul meu, ci crucea te poartă pe tine, iar când o arunci nu te mai poartă nimeni, nu mai mergi cu Domnul, ci mergi tu, mergi singur, mergi cu lumea, mergi pe unde merge lumea, iar sub picioarele tale este golul, nu este crucea cea pentru Fiul meu, nu este calea care te duce la Fiul meu.

O, voi, cei ce aruncaţi crucea şi apoi aruncaţi spre cei ce nu leapădă crucea, o, înţelepţiţi-vă, o, umiliţi-vă, treziţi în voi pe Domnul ca să poată El, că furtuna necredinţei vă dezrădăcinează din El. O, aplecaţi-vă spre pocăinţă, nu spre duh de judecată. Ce ştiţi voi despre cei ce-i loviţi? Aceasta este a Domnului. El ştie vina, El ştie pocăinţa fiecăruia, El ştie şi credinţa omului, El ştie, nu voi, căci a Lui este aceasta, iar cel ce judecă pe fratele său a şi fost judecat unul ca acela. O, umiliţi-vă, umiliţi-vă mult şi frumos şi cu folos! E Domnul, e Fiul meu în faţa poporului Său rămas cu El sub cruce, iar eu voi grăi în ziua aceasta poporului Fiului meu, Iisus Hristos. Amin.

— Ne întoarcem în carte, mamă, ca să punem înaintea poporului Meu şi pe faţa lui şi pe inimioara lui mângâiere pentru suspinul lui, mamă.

O, pace ţie, măi poporul Meu! Îţi vom pune pe masă duhul mângâierii, că eşti însuspinat. Te vom mângâia, căci suntem cu Duhul Sfânt Mângâietorul în zi de praznic sfânt şi suntem cu tine pe cale.

Pace ţie, poporul Meu! Amin, amin, amin.

Partea a doua

Ne întoarcem în carte. Trebuie să se aşeze în ea cuvântul cel întreg al acestei zile de coborâre de cuvânt. E multă învăţătură de mântuire a sufletului în ziua aceasta pe masa cea de dinaintea tronului ceresc şi a priveliştei din jurul lui. Iată de unde vine învăţătura cea pusă în mijlocul tău mereu, o, poporul Meu. Ne întoarcem în carte, fiule. Când aduc aproape cuvântul de pe masa pe care el se alcătuieşte şi stă, aduc şi tronul Meu aproape, aduc priveliştea cerească din jurul tronului, căci de acolo izvorăşte cuvântul, de acolo se naşte el şi curge pe masa cea de dinaintea tronului slavei Domnului şi se revarsă prin gura Mea pe masa ta apoi, măi poporul Meu.

O, câtă frumuseţe cerească este în nevăzutele lui Dumnezeu! Înaintea ei staţi voi atunci când cuvântul Meu se rosteşte între voi de gura purtătoare de Dumnezeu şi martori mii şi mii de mii sunt atunci dintre cei din cer, iar priveliştea aceasta ţine până ce se întocmeşte toată coborârea cuvântului Meu peste voi, începând cu vremea facerii lui.

Dar cum se face cuvântul? Cum se înfiinţează el în cer? Vă descopăr taine, fiilor. El se înfiinţează pe pământ odată cu faptele oamenilor, iar la tine, odată cu viaţa ta, poporul Meu, odată cu faptele ei, măi fiule, aşa cum am lucrat cuvânt şi acum două mii de ani faţă în faţă cu cei ce Mă priveau şi care judecau fiecare în felul lor şi care credeau sau nu credeau şi grăiau sau nu grăiau despre Mine şi despre cele ce sunt. Aşa cum am făcut cerul şi pământul şi le-am aşezat la locul lor pe fiecare şi toată facerea dintre ele apoi, tot aşa lucrez şi Eu cuvântul la locul lui de naştere şi Mă port cu tronul ceresc peste tot, iar din tron izvorăşte apoi cuvântul şi îl iau Eu în gură şi îl rostesc ca să fie el aşezat apoi în cartea sa de cei ce au urechi de auzit cu ele pe Dumnezeu-Cuvântul, Care-Şi întocmeşte cartea Sa de cuvânt pe pământ. Să ne aşezăm, dar, şi să rostim tot cuvântul învăţăturii de azi, Eu, Domnul, şi mama Mea Fecioara, căci scris este despre cei sfinţi că *«toţi trăiesc în El»*, în Mine, Domnul-Cuvântul, căci Eu sunt Dumnezeu-Cuvântul, iar numele celor ce dau fiinţă cuvântului Meu pe pământ, tot aşa trebuie să fie numiţi: Cuvântul lui Dumnezeu, căci cuvântul este al Meu, al lui Dumnezeu. Amin.

O, Tatăl Meu Savaot, Tată scump al Meu, binecuvintează pe Fiul Tău, Dumnezeu-Cuvântul, ca să ştie lumea că Tu M-ai trimis. Amin.

— *O, întreit binecuvântat să fie cuvântul Meu şi al Tău întru unul, Fiule Emanuel, şi prin gura Ta să curgă el râu izvorât din tronul slavei, Fiule scump. Tu, şi mama scumpă a Ta grăiţi acum toate câte sunt ale acestei zile de grăit şi de a-*

şezat în cartea învăţăturii, cartea cea mereu deschisă pe tronul slavei ca să se aşeze în ea cuvântul care se naşte, aşa cum Tu ai desluşit acum naşterea cuvântului şi felul cum se naşte el, obârşia lui, Fiule scump şi ascultător şi supus, şi cuvântul Tatălui Tău Dumnezeu. Amin.

— Slava Ta sunt Eu, Tată Savaot, iar Tu eşti toată slava Mea! Lucrăm ca în cer, lucrăm înaintea tronului slavei, iar slava lui este Dumnezeu şi cu ea coboară Domnul când Îşi lasă pe pământ cuvântul.

Iar tu, mamă Fecioară, de-a dreapta tronului slavei stai privelişte cerească, mamă, şi eşti împărătească lângă tron, o, mama Mea. Hai, dar, să lăsăm izvorul de cuvânt să vină şi să se aşeze la locul lui, în cartea Mea cea de azi cu poporul cuvântului Meu, mamă. Amin.

— *O, Fiule scump şi slăvit cu slava pe care o ai de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, iubirea este fără de trup ca şi îngerii, iar obârşia ei este de sus. Omul cel de jos însă n-a putut să înţeleagă ce este iubirea, dar ea a fost pătrunsă de înţeles de către sfinţi, iar sfinţii şi-au arătat liber pe cele dinăuntru ale lor şi şi-au pus rugăciunile lor pe hârtie, şi-au pus înaintea oamenilor petrecerea lor cu Tine, iubirea şi-au pus-o ca unii fără de trup ca şi iubirea lor, care venea de sus şi îi învăţa şi îi însoţea pe ei.*

O, popor al Fiului meu, Dumnezeu-Cuvântul, rugăciunea trebuie să rodească. La cei sfinţi ea este chiar rodul lor, nu al rugăciunii lor. Aceasta au voit cei ce vă cârmuiesc pe voi în Domnul, aceasta au avut să vă spună ei într-o zi, nu demult, şi n-au mai spus apoi, dar este în cer această zidire de cuvânt, lecţia aceasta necoborâtă încă la voi aşa cum ea s-a zidit în cer când a dat să coboare la voi cu grai. Au spus la masa cea de azi cu voi, v-au spus cei ce vă cârmuiesc în Domnul că poporul acestui cuvânt sfânt trebuie tot timpul să fie mărturisitor al celor dinăuntru ale omului, fiecare căutând să facă aceasta în chip curat. O, fiilor, sfinţii şi-au pus rugăciunea lor pe hârtie şi şi-au arătat-o, şi-au arătat mintea şi lucrarea ei, că aşa lucrează cel care are pe Domnul în mintea sa, Îl scoate la lumină ca să vadă cei din jur, să vadă oamenii cum este Stăpânul lui, să vadă cine-l face pe cel sfânt să grăiască, cine face în el, cine zideşte, cine lucrează în el. O, fiilor, sfinţii şi-au arătat şi şi-au mărturisit rugăciunea, nu înţelepciunea, nu ştiinţa lor, ci rugăciunea care ştie, căci în rugăciune îşi spuneau păcatele lor, iar acum creştinii citesc rugăciunile lor şi sunt mulţumiţi cu atât, cu cei ce au zidit aceste rugăciuni, cu cei care au simţit ceea ce au mărturisit. Sfinţii s-au judecat pe ei înşişi mereu, căci se simţeau păcătoşi, şi n-au mai fost judecaţi, ba au alungat mereu pe diavolul, care le auzea rugăciunea lor cea mărturisită şi lăsată la urmaşi apoi ca lucrare sfântă a minţii.

Iată, mintea care se îndeletniceşte cu rugăciunea cea mărturisitoare, ea nu mai are grijă să judece pe semeni, căci are lucrul cel pentru sine, pentru curăţirea sa. Când cineva între fraţii de aceeaşi treaptă judecă ale fraţilor măcar în gând, acela este judecător, nu rugător, şi cade apoi sub judecată prin faptele sale, căci mintea omului nu este deprinsă să stea cuminte, să nu se uite în lături şi să ia pe ale altora ca să le judece punând cap la cap toate şi socotind după ea toate. O astfel de minte este dumnezeu pentru om, iar omul nu poate scăpa de robia ei, că ea îi este stăpân. Nu mai încape Domnul cu smerenia Sa, cu cârmuirea Sa într-o aşa minte. O, aşa sunt oamenii de pe pământ, toţi una şi una. Toţi uită că Dumnezeu i-a pus omului în cap mintea pentru ca să stea Domnul în ea cu umilinţa cea dumnezeiască, dar omul stă el. O, nu aşa l-a făcut Dumnezeu pe om, iar dacă omul are minte şi loc pentru ea în trupul lui, să-L lase pe Domnul să Se folosească de ea, că Domnul nu-i face rău prin ea aşa cum singur îşi face omul, îşi face şi lui, Îi face şi Domnului, Celui ce l-a zidit pe om.

O, nu e rugăciunea, nu e Domnul în mintea omului nici măcar când citeşte el rugăciunea cea după sfinţi lăsată la creştini, căci şi după ce rosteşte rugăciuni din sfinţi tot ca el rămâne omul. Împăratul David, strămoşul meu, îşi mărturisea mereu păcatele înaintea

Domnului şi Îl ruga pe Domnul să-Şi întoarcă faţa de la păcatele lui şi să şteargă toate fărădelegile lui, iar apoi Îl ruga să zidească în el inimă curată şi duh drept şi înnoitor întru cele dinăuntru ale lui, ca să nu-l lepede Domnul pe el de la faţa Sa şi să ia de la el Duhul Lui Cel Sfânt, ci să-i dea lui Domnul bucuria mântuirii şi întărirea duhului stăpânitor întru el, ca să-i înveţe şi pe alţii căile Domnului şi să se întoarcă la Domnul cei necredincioşi.

O, iată ce lecţie mare pregătită la tronul slavei a dat să coboare la voi, şi a coborât acum! O, fiilor, să aibă cu cine să grăiască cei ce vă grăiesc vouă pe cele de sus. Să nu tăceţi când ei vă grăiesc, ci să faceţi loc larg grăirilor duhovniceşti în biserică, măi fiilor hrăniţi din cer. O, iubiţi lacrima pocăinţei, lacrima iubirii, că iată, ochii care râd sunt ochi desfrânaţi. O, nu lăsaţi de peste voi aceste învăţături. Să grăiască ele mereu cu voi, nu numai azi, o, nu numai azi, căci omul din lume care citeşte cuvântul lui Dumnezeu, dat de către voi ca să fie cunoscut, i se pare omului îngâmfat că poate şi el să grăiască aşa ca Dumnezeu, i se pare că ştie şi el ca Dumnezeu. Numai că omul nu este Dumnezeu, ci este om şi atât, şi este păcătos omul şi poartă trup păcătos. Numai dacă ia de la Domnul, numai dacă-L lasă pe Domnul să grăiască peste el, numai atunci poate şi el să ştie ca Dumnezeu, iar altfel nu, căci iubirea aceasta este fără de trup, este fără de păcat, din Dumnezeu curat izvorâtă, nu din mintea omului slujitor păcatului poate ea să curgă curată.

O, aerisiţi-vă inimile, fiilor! Vă spun vouă aceasta ca să mă audă oamenii de pe pământ de peste tot. Precum omul îşi aeriseşte casa şi lucrurile toate cu aer curat, deschizând peste tot ca să vină aer şi să împrospăteze şi să împrăştie miasma din casa sa, o, tot aşa şi cu inimile trebuie să faceţi, căci inima creştinului este casa lui Dumnezeu, iar în ea trebuie mirosuri scumpe şi păstrate scumpe şi trebuie aer proaspăt şi lumină multă şi curăţenie scumpă la vedere.

O, aerisiţi-vă inimile, fiilor, şi voi, oamenilor care purtaţi nume de creştin! O, nu căutaţi să vă judecaţi singuri faptele, ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu şi de semeni, mulţumirea sau nemulţumirea de voi sau de semeni! O, nu aşa! Vă trebuie stăpân, fiilor, vă trebuie mereu pentru aceasta ce trebuie să faceţi, căci strămoşul Adam dacă n-a ales să aibă stăpân peste el şi-a îngăduit să facă păcat, să se lase spre slăbiciuni şi să judece apoi pe Dumnezeu pentru păcatul săvârşit în vreme de neascultare de stăpân.

Iată, copiii vor să crească mari ca să scape de sub mâna şi veghea părinţilor şi să-şi poată îndeplini apoi dorinţele lor, gândurile lor, simţirile lor. O, nu aşa. O, nu aşa a fost copilul meu, Fiul meu Hristos, nu aşa a fost cu Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul meu ca să aibă mamă pe pământ precum are El Tată în cer. O, ascultaţi de duhul învăţăturii care vine pe pământ. Păcatele se vindecă prin suferinţă, iar suferinţa apoi se vindecă prin iubire şi prin umilinţa iubirii. Iubirea este fără de trup, nu este ca suferinţa care doare în trup pe cel ce a păcătuit. Iubirea nu trebuie vindecată, ci trebuie tot mai mult zidită pe pământ şi în pământ, căci pământul este omul, dar prin iubire pământul acesta se face cer, în care Domnul Se poate odihni apoi, numai să vrea omul să aibă Stăpân peste el pe Domnul şi pe slujitorii Lui, a căror inimă este curată şi sfântă pentru cei călăuziţi de ei.

Aceasta am avut de aşezat peste poporul Fiului meu Iisus Hristos în ziua de bunăvestire peste mine a îngerului Gavriil, când el mi-a dat Stăpân mie pe Domnul, pe Cel purtat în pântecele meu, până ce El a ieşit înaintea lui Israel ca să-l înveţe pe el mântuirea omului.

O, slavă Ţie, Tată şi Fiule al Tatălui şi Duhule Sfânt Mângâietorule, Dumnezeule întreit, Dumnezeul meu! Am grăit poporului ales pentru grăirea Ta cu el, o, Doamne, şi am pus pe masa lui lecţia rugăciunii, lucrarea minţii, umilinţa ei, pentru ca să rodească omul rod pentru cer.

O, pace ţie, popor al lui Hristos! O, aeriseşte-ţi casa ta mereu pentru Stăpânul tău, pentru Cel plin de mireasmă de sus, pentru trupul Lui cel slăvit şi purtat de îngeri înaintea ta

pentru grăirea lui, cu care El te slujeşte. Amin.

— O, câtă iubire, mamă! O, cât duh iubitor pentru cei ce trec din trup în duh în numele iubirii, căci iubirea este fără de trup, mamă, şi face din oameni slava sfinţeniei cea pentru Domnul pe pământ.

Să nu se descumpănească nici un păcătos. Iubirea este fără de trup. Să nădăjduiască toţi păcătoşii. Ceea ce nu pot ei din pricina osândirii lor sub păcat, poate iubirea, poate ea pentru ei, numai să poată ei să creadă în puterea ei, care vindecă omul de păcat. O, trebuie umilinţă mereu şi veghe mereu pentru umilinţă, căci numai-decât îşi pierde omul umilinţa, că ochiul lui umblă, şi umblă şi mintea lui apoi şi-şi pierde omul umilinţa, dar de fiecare dată să se arunce omul în albia iubirii şi să-şi aerisească inima şi fiinţa, căci diavolul nu poate mai mult în cel care-şi spală păcatele mereu, mereu, ieşind cu ele la lumină. Cârtiţa când este scoasă la lumină nu mai are mult şi piere apoi. Aşa şi păcatul cel ascuns în om, piere când este învederat, iar lucrarea sfinţilor aceasta a fost: grăirea lor cu Domnul Mântuitorul, ca să le fie lor milostiv pentru iertarea lor de sub păcat.

O, să nu vorbească singuri cei ce învaţă pe creştini aerisirea inimilor lor. Toate duhurile străine de Dumnezeu să iasă afară din inimi şi să se facă frumos şi curat pentru Domnul, aşa cum în casele voastre scuturaţi şi aerisiţi şi aşezaţi toate la loc cu socotinţă, aruncând pe cele ce încurcă şi înăbuşe, căci omul nu trebuie să aibă nimic, nimic, decât pe Dumnezeu.

O, pace ţie, măi poporul Meu! Fericit eşti tu, cel învăţat de Dumnezeu, dar tu să nu-ţi spui că poţi şi tu să ştii şi să grăieşti ca Domnul, ci umileşte-te, aşa cum sfinţii toţi s-au umilit şi M-au cerut loruşi, M-au cerut să-i fac cereşti şi să-i port în sânul Meu apoi, iar Eu aşa fac, şi toţi trăiesc în Mine, căci s-au smerit şi M-au iubit fără de trup şi au trecut mereu din trup în duh ca să se dea lui Dumnezeu. Amin.

Aşa şi atât a fost cuvântul zilei de azi a sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioară, iar peste tot cuvântul, Eu, Domnul, pun acum pecetea Mea: Iisus Hristos. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Sunt tot o veghe peste tine ca să faci tu voia Mea, toată voia Mea cu tine, măi poporul Meu, că te-am ales dintre oameni ca să fac voia Mea cu ajutorul tău pe pământ.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Ierusalime cu nume nou. Să ştie lumea cine eşti tu, de aceea grăiesc Eu cu tine aşa, că e de folos lumii să ştie că Eu, Domnul, am un popor pe pământul român cu care lucrez între oameni voia Mea şi o dau pildă lumii.

O, pace ţie, popor blagoslovit! Cuvântul Meu dacă nu l-aş aduce Eu în mijlocul tău mereu n-ai mai fi tu poporul Meu. Cuvântul Meu te numeşte pe tine popor al Meu şi aude din gura Mea lumea numele tău şi aude diavolul şi te ştie diavolul al Meu, te ştie de popor al Meu şi e necăjit vrăjmaşul Meu şi al tău că este în mijlocul tău cuvântul Meu. O, cine te-ar mai ţine pe tine fiu al lui Dumnezeu dacă n-ai avea mereu hrană de cuvânt sfânt pe masă, hrană proaspătă, hrană caldă? Sunt tot o veghe peste tine şi te veghez cu cuvântul Meu şi-ţi cer voia Mea s-o fac cu tine, că iată, te-am vestit nu demult că ieşim în piaţă cu duhul mărturisirii, fiule, şi te-am aşezat să faci voia Mea şi să gătim ziua ieşirii şi lucrul mărturisirii ei. Tu M-ai ascultat, iar acum ieşim şi mărturisim, căci duhul mărturisirii este voia Mea.

O, binecuvântare cu belşug rostesc acum Eu, Domnul, pentru ieşirea Mea cu tine în mijlocul lumii, poporul Meu, şi să-i mângâiem pe mulţi cu duhul nădejdii sfinte şi să le dăm putere să dorească şi ei după darul cel sfânt al fiilor lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu au credinţă, au iubire, au jertfă plăcută Domnului, au duhul u-

milinţei, prin care ei se vindecă de ei înşişi şi de grija de ei şi se fac voie a Mea apoi, dar această putere sfântă vine tot de la Mine în ei. O, nu e de la om această putere, căci omul este slab şi nu are minte pentru Dumnezeu, căci şi-o păstrează luişi. Hai, dar, să le arătăm fiilor oamenilor frumuseţea cea sfântă a fiilor lui Dumnezeu, umilinţa inimii şi a staturii lor. Când Eu rostesc cuvânt peste tine ca să ieşim şi să mărturisim, tu găteşte-te pentru această bucurie a Mea şi întăreşte-ţi duhul umilinţei, ca să stai întru el înaintea oamenilor, şi să lucreze peste ei ieşirea Mea cu tine, fiule Ierusalime. Mă doare după cei ce n-au mai rămas lângă tine pentru ieşirile Mele cu tine, Mă doare, că ei petrec acum cu lumea, şi lumea vede că ei nu mai sunt lângă Mine şi lângă tine, dar Eu, Domnul, Mă mărturisesc pe mai departe cu poporul Meu, că nu de altceva l-am zidit şi îl zidesc pe el şi nu de altceva l-am făcut unealtă a Mea, trâmbiţă a Mea peste pământ, glasul Meu şi pilda Mea peste oameni.

O, apropiaţi-vă, voi, fii ai oamenilor, că Eu, Domnul, ies în mijlocul vostru cu poporul cuvântului Meu ca să vă mângâi sufletul şi să vă împart nădejdea învierii şi puterea iubirii de Dumnezeu! E secetă de cuvântul lui Dumnezeu pe pământ. Numai omul grăieşte pe pământ, numai omul peste tot. Vin cu glasul gurii Mele, vin Eu, vin însoţit de poporul cuvântului Meu şi Mă împart cuvânt vouă, cuvânt cald, cuvânt proaspăt, căci Eu sunt mereu astăzi, ca şi cuvântul Meu. Acum două mii de ani am vestit că va veni vremea aceasta, şi a venit acum, căci am spus că vine vremea să se audă glasul Fiului lui Dumnezeu şi să tresalte morţii din morminte la glasul Domnului Cel înviat şi să învieze şi ei. O, iată, împlinesc aşa, şi voiesc să înviaţi şi voi, cei vii cu trupul şi să treceţi din trup în duh şi să credeţi venirii cuvântului Meu la voi şi să faceţi faptele credinţei celei de apoi, că vine Domnul la voi cuvânt pe pământ şi vă trebuie credinţă.

Ies în mijlocul vostru, o, fii ai oamenilor, şi vă împart nădejdea învierii. Iată-Mă strălucind pe faţa celor ce se sfinţesc pentru Mine, pentru numele Meu! Duhul umilinţei are putere să-l facă frumos pe om. Dar ce este duhul umilinţei? El îl face pe om să scadă şi să cresc Eu, Domnul, în fiinţa lui, în alcătuirea lui. Precum Dumnezeu nu gândeşte la Sine, ci numai la om, tot aşa şi fiii umilinţei de duh, ei nu gândesc la sine, ci numai la Dumnezeu pentru voia Sa în ei, şi aşa creşte frumuseţea copilului sfânt, iar Eu, Domnul, am dorirea după o ţară cu copii frumoşi şi plini de Dumnezeu şi de frumuseţea Lui, şi Mi-e dor de Mine în oameni şi umblu după ei cu umbletul Meu şi Mă arăt lor prin cei ce Mă poartă iubindu-Mă şi mărturisindu-Mă în ei şi cu ei, ca să vadă cei ce văd şi să înţeleagă ei că Tatăl M-a trimis şi că nu de la Mine Însumi vin şi Mă mărturisesc ca să-Mi zidesc un popor şi să-l am pentru venirea Mea răscumpărat dintre fiii oamenilor şi de folos pentru cei ce încă nu văd.

E zi de duminică şi grăieşte Domnul în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu. Peste două duminici va fi praznic de Înviere şi suntem pe cale spre acest praznic măreţ, pe care lumea cea fără de viaţă pentru Mine îl aşteaptă pentru gusturile ei şi nicidecum să se sfinţească omul pentru Dumnezeu, dar Eu pe câţi îi aleg le fac şi trezirea, le fac şi spălarea, le fac şi hăinuţa cea nouă şi le dau lor duhul pocăinţei, prin care ei să Mă caute şi să Mă urmeze apoi, aşa cum s-a petrecut cu paşii celei azi pomenită între sfinţi, Maria Egipteanca, cea care s-a trezit cu putere din somnul păcatului şi şi-a căutat pentru tot restul vieţii vindecarea de păcat, luptând din greu împotriva acestui vrăjmaş, pe care omul, bietul de el, nu-l socoteşte vrăjmaş, ci bucurie a lui, dar el, păcatul, este moarte în om.

O, s-a trezit din somnul ei Maria Egipteanca şi a căutat apoi să fugă de ea însăşi şi de oamenii care o trăgeau spre moarte, şi grea a fost lupta ei cea de partea vieţii, dar toate sunt cu putinţă celui cu credinţă că poate Domnul pentru el. Pilda luptei ei cea pentru viaţă s-o ia de pildă toţi păcătoşii, ca să poată şi ei, ca să se dea şi ei de partea duhului vieţii şi să moară faţă de păcat, că Eu, Domnul, vin din cer pe pământ şi îl învăţ pe om să se lepede de sine şi să vină după Mine, că mai bine îi este lui să poarte cruce decât păcat, şi frumoasă este viaţa crucii, că este curată, şi că-l duce pe om pe aripi spre asemănarea lui cu Mine, căci Eu sunt Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi voiesc să-i am fraţi

pe toţi oamenii şi să fim toţi fiii Tatălui Dumnezeu, precum Eu voiesc aceasta. Amin.

— *O, Doamne, o, întărirea mea cea mare în ziua aceea când am dorit să mă despart de păcat şi tot timpul apoi! O, Milosul meu Salvator, mi-e dor să le spun fiilor oamenilor că iubirea pentru păcat îl face urât pe om, şi vede el aceasta numai după ce se lasă de această iubire, căci vin lacrimi din ochii inimii lui şi ai vederii lui lăuntrice şi nu-i mai trebuie lui nimic decât pe Tine apoi, pe Salvatorul lui din moarte, Doamne. O, Ţi-e tare milă de oameni! Ţi-e milă de păcătoşi, Doamne, aşa cum Ţi-a fost de mine milă. O, dă-le şi lor o zi de trezire aşa cum mie mi-ai dat, ca să pedepsească ei păcatul apoi, aşa cum el îi pedepseşte pe ei acum în însuşi trupul lor.*

O, ce mare milă faci Tu cu oamenii, Doamne! Mă uit de lângă Tine şi de lângă sfinţi mă uit cum Îţi pregăteşti ieşirea cu poporul cuvântului Tău ca să Te arăţi fiilor oamenilor şi să le faci trezirea cumva. Harul Tău şi harurile sfinţilor Tăi nevoitori pentru sfinţenia lor, să coboare aceste haruri peste cei ce văd ieşirea Ta cu poporul Tău şi lucrul mărturisirii Tale cu el.

O, fii ai oamenilor, marea de păcate vă cuprinde de peste tot. Ridicaţi mâinile şi căderi în genunchi şi cereţi mila Domnului vouă, că este iad păcatul şi este în om. Vine dimineaţa, vine cuvântul lui Dumnezeu spre voi. Întâmpinaţi-i iubirea! Faceţi-vă fii ai lui Dumnezeu şi intraţi în rândurile celor ce au patrie cerul pe pământ şi bucuria lui. Umiliţi-vă mult şi frumos. Vă trebuie călăuză pentru aceasta, vă trebuie mereu, ceas de ceas, şi n-o veţi găsi în biserica cea din lume, care opreşte omul să vină la izvorul cuvântului lui Dumnezeu şi să se spele de păcat şi să vadă apoi omul calea şi pe Domnul cu el pe cale. O, vă trebuie voinţă şi putere pentru ea şi credinţă mare pentru acestea. Luaţi pe Domnul peste voi, luaţi cuvântul Său, care cheamă şi sfinţeşte voinţa omului. În curând vai şi iar vai celor ce stau departe de Dumnezeu şi de voia Lui! Amin, amin zic vouă, veniţi spre Domnul, că El vine, că El este milos! Vine Domnul cuvânt pe pământ la voi, vine să vă ia în arca Sa, în salvarea Sa. Amin.

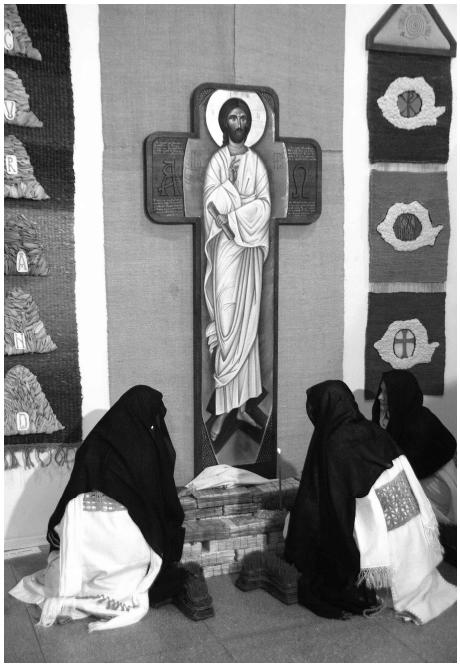
— O, Eu sunt! Eu sunt Alfa şi Omega. Eu sunt Cel ce sunt, şi tot aşa este şi cel ce este cu Mine: el este, iar dacă apoi se duce de lângă Mine nu mai este. Strigă sfinţii la oameni să vină la Mine şi să se facă fiii oamenilor fii ai lui Dumnezeu ca să scape de usturimea pe care le-o pregăteşte păcatul. O, ce mari vor fi cei ce vor veni! Se vor ridica deasupra muntelui de păcate şi vor fi biruitori peste păcat şi mari vor fi, ca Maria Egipteanca. Ea s-a ridicat şi n-a mai căzut, căci a luptat stând deasupra păcatului ca să-l biruiască pe el, şi l-a biruit.

Eu sunt Cel ce sunt şi ies înaintea omului ca să-i ajut credinţa şi vederea şi puterea de a se face fiu al Meu. Ies cu poporul cuvântului Meu între oameni şi le spun lor că Eu sunt Cel ce sunt, Eu, şi poporul cuvântului Meu, şi le spun lor:

Pace vouă! Nu precum vă dă lumea vă dau Eu. Duhul lumii a luat pacea Mea de pe pământ şi a pus-o pe a lumii. Eu însă pacea Mea o dau vouă, numai să-i înţelegeţi gustul şi lucrarea ei. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Pacea Mea o dau celor fără de pace. Pace vouă, celor ce doriţi după Domnul! Duhul umilinţei vă ajută să vă faceţi asemenea Lui, asemenea Fiului lui Dumnezeu, şi Îl veţi vedea pe El, căci aşa stă scris. Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 2013

Imagini de la vernisajul expoziţiei de artă sacră „Scoală-te, România Mea!“ 23 aprilie, sala Dalles, Bucureşti

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit